

karanlık kitaplık

ALVIN SCHWARTZ

karanlıkta anlatılacak bambaşka
korkunç öyküler

ithaki

"Bu öyküler kâbuslarınıza giriyor."
—*Victor LaValle*

Korkunç Öyküler 2

Korkunç Öyküler serisinde halkbilimci Alvin Schwartz yüzyıllardır insanları her daim korkutan, dilden dile dolaşan ve farklı yerlerde farklı versiyonları bulunan tüyler ürpertici öyküler ile şehir efsanelerini kendine has tekinsiz üslubuyla yeniden anlatıyor.

Üç cildin ikincisinde, mezarında rahat bırakılmayan ölüler, öldüğünün farkında olmayan hayaletler, genç bir kıza dadanan bir vampir, kesik bir el yüzünden deliren bir öğrenci, insan eti satan bir kasap ve daha fazla korkunç öykü anlatılıyor.

Cece yarısından sonra okuma!

Çeviren: Eren Abaka

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786258 475159

/ithakiyayinlari

ALVIN SCHWARTZ

Halk mizahı, halk yaşamı ve halk kültürünün diğer yönleri hakkında gençlere yönelik on beşten fazla kitabın yazarıdır. Ayrıca el sanatları, müzeler ve şehir yaşamı gibi çeşitli konularda da yazdı. 1992 yılında, 64 yaşında hayata gözlerini yumduğunda geride bir eş ve dört çocuk bıraktı.

Korkunç Öyküler 2: Karanlıkta Anlatılacak Bambaşka Korkunç Öyküler

Alvin Schwartz
Orijinal Adı: *Scary Stories 2: More Scary Stories to Tell in the Dark*

İthaki Yayınları - 1996
Karanlık Kitaplık - 47

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün & Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-15-9
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Eren Abaka, 2021
© Alvin Schwartz, 1984
© İthaki, 2021

Türkçe telif hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Alvin Schwartz

Korkunç Öyküler 2

Karanlıkta Anlatılacak Bambaşka Korkunç Öyküler

Çeviren
Eren Abaka

ithaki

Lauren'a...

Yaygaralar

Bu korkunç öyküler sizi, karanlığın, sisin, pusun ya da çığlık atan bir kişinin veya bir köpeğin ulumasının sıradan yerleri hiçbir şeyin beklediğiniz gibi olmadığı kâbus gibi yerlere dönüştürdüğü garip ve dehşet dolu bir yolculuğa çıkaracak.

İnsanlar kendilerini bildi bileli korkunç öyküler anlatmaktadır. En başından beri bunlar insanların zarar göreceklerinden korktukları doğaüstü yaratıkların öyküleriydi – öcüler, canavarlar, iblisler, hayaletler, karanlıkta gizlenip saldırma şansı bekleyen kötü ruhlar.

Biz hâlâ korktuğumuz yaratıklar hakkında öyküler anlatıyoruz ama hepsi öcüler ve iblisler hakkında değil. Birçoğu yaşayan insanlar hakkında. Bazılarıyla tanışacaksınız – şişman ve neşeli bir kasap, laterna çalan arkadaş canlısı bir kız, bir komşu ve en iyi ihtimalle güvenilmez olan diğerleri.

Bu türden korkunç öykülerin genellikle ciddi bir amacı vardır. Gençleri, kendi başlarına dünyada yollarını bulurken onları bekleyen tehlikeler konusunda uyarabilirler.

Ama çoğunlukla eğlenmek için korkunç öyküler anlatırız. Işıkları kapatırız veya sadece yanan bir mum bırakırız. Sonra yan yana oturur ve bildiğimiz en korkunç öyküleri anlatırız. Çoğu kez aralarında yüzlerce yıldan beri nesilden nesile aktarılanlar da vardır.

Bir öykü yeterince korkutucuysa teniniz ürpermeye başlar. Titrek, sarsak, çığlık atacak gibi hissedersiniz. Bir şeyler duyduğunuzu ve gördüğünüzü hayal edersiniz. Öykünün nasıl bittiğini öğrenmek için beklerken nefesinizi tutarsınız. Ürkütücü bir şey olursa herkes NEFESSİZ KALIR! ya da SIÇRAR! veya HAYKIRIR!

Bazı insanlar bu titrek, sarsak, çığlık atacak gibi hissetmeyi "korku nöbeti" veya "sinir krizi" olarak adlandırır. Şair T. S. Eliot onlara "yaygara" derdi.

Hâlâ cesur hissederken ve hava kararmadan evvel bu kitaptaki öyküleri okusanız iyi olur. Sonra ay yükseldiğinde arkadaşlarınıza ve akrabalarınıza anlatın. Muhtemelen onları "yaygara"ya boğacaksınız. Ama eğlenecekler, siz de eğleneceksiniz.

ALVIN SCHWARTZ
Princeton, New Jersey

ONU GÖRDÜĞÜNDE ÇIĞLIK ATTI VE KAÇTI

Bu bölüm hayalet öyküleriyle dolu. Bir tanesinde adamın biri hayalet oluyor ama bunun henüz farkında değil. Bir diğerinde bir korsan gemisi ve mürettebatı ıslak bir mezardan geri dönüyor. Ve başka korkunç olaylar da var.

Bir Şeyler Yanlıştı

Bir sabah John Sullivan, kendisini şehir merkezinde bir sokakta yürürken buldu. Orada ne yaptığını, oraya nasıl gittiğini veya daha önce nerede olduğunu açıklayamıyordu. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu.

Kendisine doğru yürüyen bir kadın gördü ve onu durdurdu. "Maalesef saatimi unuttum," dedi ve gülümsedi. "Bana saati söyleyebilir misiniz?" Kadın onu gördüğünde çığlık attı ve kaçtı.

Sonra John Sullivan, diğer insanların ondan korktuğunu fark etti. Geldiğini gördüklerinde sırtlarını bir binaya yaslıyorlardı ya da yolundan çekilmek için caddenin karşısına koşuyorlardı.

"Bende bir sorun olmalı," diye düşündü John Sullivan. "Eve gitsem iyi olacak."

Bir taksi çağırdı ama sürücü ona bir göz attı ve hızla uzaklaştı.

John Sullivan ne olduğunu anlamıyordu, bu da onu korkutuyordu. "Belki evden biri gelip beni alabilir," diye düşündü. Bir telefon buldu ve karısını aradı ama tanımadığı bir ses cevap verdi.

"Bayan Sullivan orada mı?" diye sordu.

"Hayır, o cenazede," dedi ses. "Bay Sullivan dün şehir merkezinde bir kazada öldü."

Enkaz

Fred ve Jeanne aynı liseye gidiyorlardı ama ilk kez Noel dansında tanıştılar. Fred dansa yalnız gelmişti, Jeanne de öyle. Kısa süre sonra Fred, Jeanne'nin tanıştığı en güzel kızlardan biri olduğuna karar verdi. Akşamın çoğunda birlikte dans ettiler.

Saat on birde, "Şimdi gitmem gerekiyor. Beni bırakabilir misin?" dedi Jeanne.

"Tabii," dedi Fred. "Ben de eve gitmeliyim."

"Buraya gelirken arabamı yanlışlıkla bir ağaca çarptım," dedi Jeanne. "Sanırım dikkat etmiyordum."

Fred, onu arabayla Brady Yolu'nun başına götürdü. Burası pek bilmediği bir mahalledeydi.

"Neden beni burada bırakmıyorsun?" dedi Jeanne. "Yolun ilerisi gerçekten kötü durumda. Buradan sonrasını yürüyebilirim."

Fred arabayı durdurdu ve biraz sim uzattı. "Biraz alsana," dedi. "Dansta aldım."

"Teşekkür ederim," dedi genç kız. "Onu saçıma takacağım." Ve bunu yaptı.

"Bir ara dışarı çıkıp sinemaya gitmek ya da bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu Fred.

"Bu eğlenceli olurdu," dedi Jeanne.

Fred arabayla gittikten sonra Jeanne'nin soyadını veya telefon numarasını bilmediğini fark etti. "Geri döneceğim," diye düşündü. "Yol o kadar da kötü olamaz."

Sık bir ormandan geçip Brady Yolu'nda yavaşça ilerledi ama Jeanne'den iz yoktu. Bir virajdan dönerken önünde bir arabanın

enkazını gördü. Bir ağaca çarpmış ve alev almıştı. Hâlâ araçtan dumanlar yükseliyordu.

Fred arabaya doğru ilerlerken içeride sıkışıp kalmış, direksiyon çubuğunun ezdiği biri olduğunu görebiliyordu.

Bu Jeanne'di. Saçında ona verdiği Noel simi takılıydı.

Bir Pazar Sabahı

Ida her zaman kilisesindeki pazar günleri yedide yapılan sabah ayinine giderdi. Genellikle kahvaltı yaparken kilise çanlarının çınlamasını duyardı. Ama bu sabah onları hâlâ yataktayken duydu.

"Demek ki geç kaldım," diye düşündü.

Ida yataktan fırladı, hızla giyindi ve yemek yemeden veya saate bakmadan evden çıktı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama yılın bu zamanında hava genellikle karanlık olurdu. Sokakta yalnızca Ida vardı. Duyduğu tek ses ayakkabılarının kaldırımdaki patırtısıydı.

"Herkes çoktan kilisede olmalı," diye düşündü.

Ida mezarlıktaki kestirme bir yola daldı, sonra sessizce kiliseye girdi ve oturacak bir yer buldu. Ayin çoktan başlamıştı.

Ida nefesini toparladığında etrafına baktı. Kilise daha önce hiç görmediği insanlarla doluydu. Ama yanındaki kadın tanıdık geliyordu. Ida ona gülümsedi. "Bu Josephine Kerr," diye düşündü. "Ama o öldü! Bir ay önce vefat etti." Birdenbire Ida tedirgin hissetti.

Tekrar etrafına baktı. Gözleri loş ışığa alışmaya başladığında, Ida takım elbise ve döpiyesler içinde bazı iskeletler gördü. "Bu ölüler için bir ayin," diye düşündü Ida. "Ben hariç buradaki herkes ölü."

Ida bazılarının ona baktığını fark etti. Sanki orada işi yokmuş gibi kızgın görünüyorlardı. Josephine Kerr ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Hayatına değer veriyorsan kutsamadan hemen sonra git."

Tören sona erdiğinde papaz onları kutsadı. "Tanrı sizi kutsasın ve korusun," dedi. "Tanrı aydın yüzünü size göstersin..."

Ida ceketini aldı ve hızla kapıya doğru yürüdü. Arkasından ayak

sesleri duyduğunda geriye doğru baktı. Ölülerden birkaçı ona doğru geliyordu. Diğerleri de onlara katılmak için ayağa kalkıyordu.

"Tanrı yüzünü size çevirsin..." diye devam etti.

Ida o kadar korkmuştu ki kaçmaya başladı. Arkasında çığlık atan bir sürü hayaletle kapıdan dışarı koştu.

"Defol!" diye haykırdı içlerinden biri. "Sen buraya ait değilsin!" diye bağırdı bir başkası ve ceketini parçaladı. Ida mezarlıktan geçerken üçüncü bir hayalet şapkasını başından aldı. "Bir daha gelme!" diye çığlık atıp kolunu ona salladı.

Ida caddeye ulaştığında güneş doğuyordu ve ölüler ortadan kaybolmuştu.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye kendi kendine sordu Ida, "yoksa rüya mı görüyordum?"

O öğleden sonra Ida'nın arkadaşlarından biri ceketini ve şapkasını ya da onlardan geriye kalanları getirdi. Mezarlıkta parçalanmış hâlde bulunmuşlardı.

Sesler

Ev sahilin yakınlarındaydı. Yıllardır kimsenin yaşamadığı kocaman bir yerdi. Zaman zaman birileri bir pencere veya kapıyı zorla açıp geceyi orada geçirirdi. Ama asla daha uzun değil.

Fırtınaya yakalanan üç balıkçı bir gece oraya sığındılar. Evde buldukları birkaç kuru odunla şöminede ateş yaktılar. Yere uzandılar ve biraz uyumaya çalıştılar ama o gece hiçbiri uyuyamadı.

Önce üst katta ayak sesleri duydular. Sanki ileri geri yürüyen birkaç insan varmış gibi sesler geliyordu. Balıkçılardan biri, "Kim var orada?" diye seslendiğinde ayak sesleri durdu. Sonra bir kadının çığlık attığını duydular. Çığlık inlemeye dönüştü ve yitip gitti.

Balıkçıların toplandıkları odanın tavanından kan damlamaya başladı. Yerde küçük kırmızı bir göl oluştu ve ahşap zemin sırılsıklam oldu.

Üst katta bir kapı çarparak kapandığında kadın yine çığlık attı. "Ben değilim!" diye haykırdı. Sanki koşuyormuş gibi gürültü geliyordu, topukluları çılgınca koridorda tıkırdıyordu. "Seni yakalayacağım!" diye bir adam bağırdı, kadını kovalarken zemin sarsılıyordu.

Sonra sessizlik oldu. Bağıran adam gülmeye başlayana kadar hiç ses çıkmadı. Upuzun, korkunç kahkahalar evi doldurdu. Bu, balıkçılar akıllarını oynatacaklarını sanana kadar devam etti.

Nihayet kahkahalar durduğunda, balıkçılar merdivenlerden aşağı inen birinin her adımda basamağa çarpan ağır bir şeyi sürüklediğini duydular. O kişinin o şeyi ön koridordan ve dış kapıdan sürüklediğini duydular. Kapı açıldı ve sonra çarparak kapandı. Yine sessizlik oldu.

Aniden bir şimşek çakmasıyla evi yeşil bir ışık parlaması doldurdu. Koridordan korkunç bir yüz balıkçılara baktı. Sonra bir gök gürültüsü geldi. Balıkçılar dehşete düşüp fırtınaya koştular.

Tuhaf Mavi Işık

Ekim 1864'te bir gece geç saatlerde, ablukayı aşmaya çalışan bir Konfederasyon gemisi Teksas'taki Galveston Körfezi'nin girişinde Kuzeylilerin savaş gemilerinin yanından geçip gitti, yiyecek ve diğer ihtiyaçlardan oluşan kargosuyla güvenli bir şekilde limana ulaştı.

Küçük geminin kaptanı Louis Billings, mürettebattan birinin bağırışıyla irkildiğinde demirlemeye hazırlanıyordu.

"Büyük siyah bayraklı garip, eski moda bir uskuna bize doğru geliyordu," dedi Billings daha sonra. "Her köşesini ve bucağını aydınlatan bir tür tuhaf, soluk mavi ışıkla alev almıştı.

"Mürettebat halatları çekiyor ve başka işler yapıyordu, bize hiç aldırış etmediler, bizden tarafa bakmadılar bile. Hepsinin berbat şekilde kanlı yaraları vardı ama yüzleri ve bakışları ölü insanlara aitti.

"Bağıran adam dizlerinin üzerine çökmüştü, soluk soluğa dua ederken dişleri birbirine vuruyordu. Beni iliklerime kadar ürperten o korkunun üstesinden gelip ileri doğru fırladım, koşarken diğerlerine bağırıyordum. Birdenbire o uskuna gözlerimin önünde kayboldu."

Bazıları bunun Galveston Adası'nda 1821 veya 1822'de batan Jean Lafitte'nin korsan gemisi *Pride*'ın hayaleti olduğunu söyler. 1892'de gemi aynı sularda, aynı mürettebatla tekrar görüldü.

Biri Yukarıdan Düştü

İngiltere'ye giden bir ticaret gemisi olan *Ettrick Şelalesi*'nde sıradan bir denizci olarak ekibe katılmıştım. O gemiyi ilk gördüğümde onu hemen tanıdım. O eski *Gertrude Spurshoe*'ydu. Yıllar önce kahverengi ve altın renklerine boyandığında onunla denize açılmıştım. Şimdi rengi siyahtı ve yeni bir adı vardı, ama kesinlikle aynı gemiydi.

Bu seferde iyi bir mürettebatımız vardı, tabii McLaren adındaki kabadayı dışında. Çok iyi bir denizciydi ama onda güvenmediğim bir şey vardı. Biraz gizemliydi. Çoğunlukla kendini insanlardan uzak tutardı.

Bir gün biri ona eski *Gertrude*'da çalıştığımı söyledi. Nedense bunu öğrendiğinde tir tir titredi. Sonra onu bana karanlık bakışlar atarken yakaladım, sanki beni sırtımdan bıçaklamaya can atıyordu. Bunun *Gertrude* ile bir ilgisi olduğunu tahmin ettim ama ne olduğunu bilmiyordum.

Bir gün yoğun bir siyah sisin içinde yol almaya çalışıyorduk. Tüm lambalarımızın açık olduğunu zar zor anlardınız. Ve hiç rüzgâr yoktu. Bu pek de rahatlatıcı değildi. Gemi orada öylece duruyor, denizde debeleniyor, yalpalıyor ve yalpalıyor ama hiçbir yere gitmiyordu.

Görev yerim olan geminin ortasında duruyordum, McLaren ise dümenin başında işini yapıyordu. Mürettebatın geri kalanı ise oraya buraya dağılmıştı. Etraf çok sessizdi.

Sonra birden – BAM! Bu şey tam McLaren'in önünde güverteye çarptı! McLaren tüylerimi diken diken edecek bir şekilde haykırdı ve baygın hâlde yere düştü.

İkinci kaptan birinin havadan düştüğünü bağırmaya başladı. Dümenin hemen ilerisinde biri ya da bir şey uzanıyordu, altından kan sızan muşamba bir giysi giyiyordu. Kaptan koştu ve kamarasından büyük bir lamba aldı, böylece kim olduğunu görebilecektik.

Yüzüne iyice görmek için onu doğrulttular. O kocaman, şeytan kadar çirkin bir şeydi. Ama kimse onu tanımıyordu ya da orada ne yaptığını bilmiyordu. En azından kimse söylemiyordu.

McLaren kendine geldiğinde, ondan bir cevap almaya çalıştılar. Tek yaptığı çene çalmak ve o büyük, delice bakan gözlerini devirmek oldu.

Herkes anbean daha fazla heyecanlanıyordu. Hepimiz cesedi elimizden geldiğince çabuk denize indirmek istedik. Onda sanki gerçek değilmiş gibi tuhaf bir şey vardı.

Ancak kaptan ondan bu şekilde kurtulma konusunda pek emin değildi. "Kaçak yolcu olabilir mi?" diye sordu. Ama gemi, kargomuz olan keresteyle o kadar doluydu ki denizde olduğumuz üç hafta boyunca yaşayan bir şeyin saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kaçak bir yolcu olsa bile böyle berbat bir günde yukarıda ne yapıyordu? Kimsenin orada olması için bir sebep yoktu. Orada görecek bir şey yoktu.

Nihayet kaptan pes etti ve onu denize indirmemizi söyledi. O zaman kimse ona dokunmadı. İkinci kaptan onu almamızı emretti ama kimse yerinden kıpırdamadı. Sonra tatlı dille ikna etmeye çalıştı ama bu da hiç işe yaramadı.

Aniden o kaçık McLaren bağırmaya başladı, "Onunla bir kez başa çıktım ve tekrar çıkabilirim!" Cesedi aldı ve sendeleyerek tırabzanlara doğru ilerledi. Onu denize atmak üzereydi ki o şey iki büyük, uzun kolunu etrafına sardı ve birlikte suya düştüler! Sonra aşağı inerken ikisinden biri korkunç şekilde gülmeye başladı.

Kaptanlar bir sal indirilmesi için bağırıyordu ama kimse bir sala binmezdi, hele de böyle bir gecede. Arkalarından birkaç canyeleği

attık ama herkes bunun işe yaramayacağını biliyordu. Yani bu kadardı. Yoksa değil miydi?

Bunun sonrasında eve gitme şansı bulduğum ilk fırsatta, *Gertrude* denizdeyken kaptanı olan yaşlı Kaptan Spurshoe'yu görmeye gittim.

"Pekâlâ," dedi, "bir yolculukta bu iki tuhaf adam *Gertrude*'a bindi. Biri McLaren'di, diğeri gerçekten iri bir herifti. İri herif sürekli McLaren'e sataşır, etrafında dolanırdı. Ve McLaren her zaman ondan intikam alacağından bahsederdi.

"O ıslak, pis gecede ikisi tek başlarına oradaydı ve iri herif aşağıya uçup kendini ringa balığı gibi öldürdü.

"McLaren, kullandıkları marsipetin ayrıldığını ve onun neredeyse kendi kendine düştüğünü söyledi. Ama o halatı gören herkes onun kendi başına kopmayacağını anlardı. Bir bıçakla kesilmişti.

"Sonrasında limana ne zaman gelsek, McLaren polisi peşine takacağımızı düşünüp çok korktu. Ama hiçbir şeyi kanıtlayamazdık, bu yüzden denemedik. En sonunda sanıyorum iri herif işleri kendi tarzında halletti. Eğer geri gelen bir hayaletse, o buydu işte – eğer hayalet diye bir şey varsa."

Küçük Siyah Köpek

Billy Mansfield, küçük bir siyah köpeğin gittiği her yerde onu takip ettiğini söylerdi. Ama onu gören tek kişi oydu. Bu yüzden insanlar onun deli olduğunu düşünürdü. Köpeği kovmak için Billy her zaman ona bağırır, taş atardı. Ama köpek her zaman geri gelirdi.

Billy o köpeği ilk kez Silas Burton'la dövüştüğü gün gördü. Billy o zamanlar yalnızca genç bir adamdı ama Burtonlar ve Billy'nin ailesi yıllardır kavgalıydı.

Billy, Silas'ın kendisine doğru geldiğini görünce silahına uzandı, Burton da kendi silahına uzandı. Ama önce Billy ateş etti. Burton'ı sırtından vurdu ve onu atından düşürdü. Burton'ın atı kaçtı, silahı da ulaşamayacağı bir yere düştü.

Billy'ye kendisini öldürmemesi için yalvararak yerde yattı ama Billy yine de onu öldürdü. Vurulduğunda Burton'ın küçük siyah köpeği yanındaydı. Köpek, Burton'ın yüzünü yalamaya devam etti, Billy'ye havlayıp hırladı. Billy öfkeden köpeği de öldürdü.

O günlerde kanunlar pek uygulanmıyordu, bu yüzden Billy tutuklanmadı. Ama bütün o gece Burton'ın köpeğinin kulübenin dışında kapısını tırmaladığını ve içeri girmek için havladığını duydu. "Bunu hayal ediyorum," dedi Billy kendi kendine. "Ben o köpeği vurdum. O öldü."

Ama ertesi sabah Billy köpeği *gördü*. Dışarıda onu bekliyordu. O zamandan beri onu görmediği bir gün bile olmadı. Ve kapısının tırmalandığını, içeri alınmak için havladığını duymadığı bir gece yoktu.

O zamandan beri Billy her zaman kanepede, yerde, yatağında,

hatta yemeğinde bile siyah köpek tüyleri buluyordu. Ve ev de bahçe de köpek kokuyordu. Billy'nin söylediği buydu.

Ne zaman biri ona ortada bir köpek olmadığını söylese şöyle cevap verirdi, "Belki sen görmüyorsun ama ben görüyorum. Ben de senden daha deli değilim."

Böyle yıllarca sürüp gitti. Sonra bir sabah kışın ortasında komşular Billy'nin bacasından duman çıkmadığını gördüler. Kontrol etmek için gittiklerinde Billy orada değildi. Yaklaşık bir gün sonra cesedini kulübesinin arkasındaki tarlada, karda yatarken buldular.

Billy'nin pek çok düşmanı vardı, başta biri onu öldürmüş gibi görünüyordu. Ama vücudunda hiç iz yoktu. Ayrıca Billy'ninki dışında hiç ayak izi de yoktu.

Doktor, Billy'nin muhtemelen yaşlılıktan öldüğünü söyledi. Ama ölümünde garip bir şey vardı. Komşular Billy'yi bulduğunda kıyafetlerinde siyah köpek tüyleri vardı. Yüzünde de birkaç tane vardı. Dışarıda kalmış köpek gibi kokuyordu. Yine de kimse hiçbir yerde köpek görmemişti.

Tıkır Çıkır

Yaşlı bir kadın hastalanıp öldü. Ne ailesi ne de yakın arkadaşı vardı. Bu yüzden komşuları ona bir mezar kazması için bir mezarcı tuttu. Bir tabut yaptırıp oturma odasına koydular. Gelenek olduğu üzere vücudunu yıkadılar ve en güzel elbiselerini giydirip tabuta koydular.

Öldüğünde gözleri ardına kadar açıktı, her şeye bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Komşular şifoniyerinde iki eski gümüş dolar buldular, gözlerini kapalı tutmak için onları gözkapaklarına koydular.

Mumları yaktılar ve öldüğü ilk gece çok yalnız kalmasın diye onunla oturdular. Ertesi sabah bir vaiz geldi ve onun için dua etti. Sonra herkes eve gitti.

Daha sonra mezarcı onu mezarlığa götürüp gömmek için geldi. Gözlerindeki gümüş dolarlara bakıp onları aldı. O kadar parlak ve pürüzsüzlerdi ki! O kadar kalın ve ağırlardı ki! "Çok güzeller," diye düşündü, "tek kelimeyle güzeller."

Adam ölü kadına baktı. Gözleri ardına kadar açıkken kendisine baktığını hissetti, madeni paraları tutmasını izliyordu. Bu onu ürpertti. Gözlerini kapalı tutmak için paraları geri koydu.

Ama daha farkına bile varmadan tekrar uzandı ve paraları alıp cebine attı. Sonra bir çekiç aldı ve hızla tabutun kapağını çivileyip kapattı.

"Artık hiçbir şey göremiyorsun!" dedi kadına. Sonra onu mezarlığa götürdü, olabildiğince hızlı gömdü.

Mezarcı eve geldiğinde iki gümüş doları bir teneke kutuya atıp

salladı. Madeni paralar neşeli bir tıkırtı sesi çıkardı ama mezarcı neşeli hissetmiyordu. Ona bakan gözleri unutamıyordu.

Hava karardığında bir fırtına çıktı, rüzgâr esmeye başladı. Evin her tarafını sardı. Çatlaklardan, pencerelerin etrafından ve bacadan içeri girdi.

VUZ-OOOOOO-O-O-O! diye esti. *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* Ateş parladı ve titreşti.

Mezarcı ateşe biraz taze odun attı, yatağa girdi ve battaniyeleri çenesine çekti.

Rüzgâr esmeye devam etti. *VUZ-OOOOOO-O-O-O!!* diye. *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* Ateş parlayıp titreşti ve duvarlarda meşum görünen gölgeler yarattı.

Mezarcı orada uzanmış ölü kadının gözlerinin ona baktığını düşünüyordu. Rüzgâr gittikçe daha güçlü ve gürültülü hâle geldi, ateş parlayıp titreşti, çıtırdayıp patırdadı, adam giderek daha da fazla korktu.

Aniden başka bir ses duydu. *Tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* diye. *Tıkır-çıkır, tıkır-çıkır*. Teneke kutuda sallanan gümüş dolarlardı.

"Hey!" diye bağırdı mezarcı. "Kim paramı alıyor?"

Ama tek duyduğu esen rüzgârdı, *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* ve alevler parlayıp titreşiyor, çıtırdayıp patırdıyor, madeni paralar *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* ediyordu

Yataktan hızla kalktı ve kapıyı zincirledi. Sonra aceleyle geri döndü. Ama kafası yastığa tam değmişti ki *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* seslerini duydu.

Sonra uzaktan gelen bir ses duydu. "Param nerede? Paramı kim aldı? Kiiiim? Kiiiiim?" diye ağlıyordu bir ses.

Ve rüzgâr esti, *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* Ve ateş parlayıp titreşti, çatırdayıp patırdadı, paralar *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* etti.

Mezarcı gerçekten korkmuştu. Bir daha yataktan kalktı ve tüm mobilyaları kapının önüne yığdı, teneke kutunun üzerine de ağır bir

demir tava koydu. Sonra yatağa geri döndü ve battaniyeleri başına kadar çekti.

Ama para her zamankinden daha yüksek sesle tıkırdadığında bir ses haykırdı, "Paramı verin! Paramı kim aldı! Kiiiim? Kiiiim?" Ve rüzgâr esti ve ateş parlayıp titreşti, çatırdayıp patırdadı, mezarcı titreyip sallandı ve "Ah, Tanrım, Tanrım!" diye bağırdı.

Aniden ön kapı savrularak açıldı ve gözleri kocaman açık ölü kadının hayaleti içeri girdi, her şeye bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Ve rüzgâr *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* diye esiyordu ve paralar *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* ediyordu, ateş parlayıp titreşti, çatırdayıp patırdadı ve ölü kadının hayaleti bağırdı, "Ah, param nerede? Paramı kim aldı? Kiiim? Kiiiiim?" Mezarcı inledi, "Ah, Tanrım, Tanrım!"

Hayalet, paralarının teneke kutuda *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* ettiğini duyabiliyordu. Ama ölü gözleri kutuyu göremiyordu. Böylece kollarıyla uzandı ve onu bulmaya çalıştı.

(Öyküyü anlatırken kollarınızı önünüze uzatarak ayağa kalkın ve el yordamıyla arayarak etrafta dolaşmaya başlayın.)

Rüzgâr *Vizii, vizii, VUZ-OOOOOO-O-O-O!* diye esti ve paralar *tıkır-çıkır, tıkır-çıkır* etti ve ateş parlayıp titreşti, çatırdayıp patırdadı, mezarcı titreyip sallandı ve "Ah Tanrım, Tanrım," diye inledi. Ve kadın bağırdı, "Bana paramı verin! Paramı kim aldı? Kiiiiim? Kiiiiim?"

(Şimdi hızlıca dinleyicilerden birine doğru atıl ve çığlık at:)

SEN ALDIN!

BİR KEDİ GİBİ TISLIYOR VE CİYAKLIYORDU

Bu bölümdeki masallar boş bir sandık, kediye dönüşen bir komşu, garip bir laterna, birkaç çok lezzetli sosis ve diğer korkutucu şeyler hakkında.

Gelin

Papazın kızı yeni evlenmişti. Düğün töreninden sonra müzik ve dans, yarışmalar ve oyunlar, hatta eski çocuk oyunlarının da olduğu büyük bir ziyafet verildi.

Saklambaç oynamaya başladıklarında gelin, büyükbabasının tavan arasındaki sandığına saklanmaya karar verdi.

"Beni orada asla bulamayacaklar," diye düşündü.

Sandığa girerken kapak aşağı düştü ve kafasını kırdı, baygın hâlde sandığın içine yığıldı. Kapak hızla kapandı ve kilitlendi.

Ne kadar süre yardım istediğini ya da o mezardan kurtulmak için ne kadar çok uğraştığını kimse bilmeyeceki. Köydeki herkes onu aradı, neredeyse her yere baktılar. Ama kimse sandığa bakmayı akıl edemedi. Bir hafta sonra çiçeği burnunda damat ve diğerleri onun kaybolduğunu düşünerek pes etti.

Yıllar sonra bir hizmetçi ihtiyacı olan bir şeyi aramak için tavan arasına çıktı. "Belki sandıktadır," diye düşündü. Sandığı açtı ve çığlık attı. Kayıp gelin gelinliğiyle içinde uzanıyordu, ama o zamana kadar bir iskelet olmuştu.

Parmaklarındaki Yüzükler

Doktor nihayet öldüğünü söylediğinde Daisy Clark bir aydan uzun süredir komadaydı. Serin bir yaz gününde evinden yaklaşık iki kilometre uzaktaki küçük bir mezarlığa gömüldü.

"Hep böyle huzur içinde uyusun," dedi kocası.

Ama Daisy bunu yapamadı. O gece geç saatlerde küreği ve feneriyle bir mezar hırsızı onun mezarını kazmaya başladı. Toprak hâlâ yumuşak olduğundan hemen tabuta ulaştı ve onu açtı.

Önsezisi doğru çıktı. Daisy iki değerli yüzükle gömülmüştü – elmas taşlı bir nikâh yüzüğü ile canlıymış gibi parlayan yakut bir yüzük.

Hırsız dizlerinin üzerine çöktü ve yüzükleri almak için tabutun içine uzandı. Ama kadının parmaklarına sıkışıp kalmışlardı. Bu yüzden onları almanın tek yolunun parmakları bıçakla kesmek olduğuna karar verdi.

Ama nikâh yüzüğünün bulunduğu parmağı kestiğinde kanamaya başladı, dahası Daisy Clark da kımıldamaya başladı. Birdenbire doğruldu! Dehşete düşen hırsız telaşla ayağa kalktı. Yanlışlıkla feneri tekmeleyip söndürdü.

Daisy'nin mezarından dışarı çıktığını duyabiliyordu. Karanlıkta yanından geçerken adam elinde bıçağı tutarak korkudan donakalmış bir hâlde orada öylece durdu.

Daisy onu görünce kefenini etrafına sıkıca sardı ve, "Sen kimsin?" diye sordu. Mezar hırsızı "cesedin" konuştuğunu duyduğunda kaçtı! Daisy omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti, bir kez bile geriye bakmadı.

Ancak hırsız korkudan ve şaşkınlıktan yanlış yöne kaçtı. Paldır küldür onun mezarına düşüp bıçakla kendini yaraladı. Daisy eve yürürken hırsız ise kan kaybından öldü.

Laterna

Bir zamanlar iki kız kardeş vardı. Dolores yedi, Sandra ise beş yaşındaydı. Anneleri ve erkek kardeşleri Arthur ile birlikte taşrada, küçük bir evde yaşıyorlardı. Babaları denizciydi ve uzun bir sefere çıkmıştı.

Bir gün Dolores ve Sandra laterna çalan bir çingene kızla karşılaştıklarında evlerinin yakınındaki bir tarlada koşturuyorlardı. Kızın ailesi birkaç gündür o tarlada kalıyordu.

Kız laterna çalarken, içinden küçük mekanik bir adam ile kadın çıktı ve dans etti. Dolores ve Sandra hiç böyle bir laterna görmemişlerdi, kıza bunu kendilerine vermesi için yalvardılar.

Çingene kız onlara baktı ve güldü. "Onu size vereceğim," dedi, "ama sadece gerçekten kötüyseniz. Yarın geri gelin ve bana ne kadar kötü olduğunuzu söyleyin, ben de anlayayım."

İki kız kardeş eve gelir gelmez bağırmaya başladılar ki bu evin kurallarına aykırıydı. Sonra tüm duvarları pastel boya kalemleriyle karaladılar. Akşam yemeğinde yemeklerini döktüler. Ve yatma zamanı geldiğinde yatmadılar. Annelerini üzmek için akıllarına gelen her şeyi yaptılar. Gerçekten çok kötüydüler.

Ertesi sabah erkenden çingene kızı bulmak için aceleyle yola düştüler. "Dün gerçekten çok kötüydük," dediler, "bu yüzden lütfen bize laternayı ver."

Ama ona ne yaptıklarını anlattıklarında çingene kız güldü. "Ah, eğer size laternayı vereceksem bundan çok daha kötü olmalısınız," dedi.

Dolores ve Sandra eve döner dönmez bahçedeki bütün çiçekleri

kopardılar. Domuzu serbest bırakıp kovaladılar. Elbiselerini yırttılar. Çamurda yuvarlandılar. Önceki günden çok daha kötüydüler.

"Eğer durmazsanız," dedi anneleri, "Arthur'u da yanıma alıp gideceğim. Camdan gözlere ve tahta bir kuyruğa sahip yeni bir anneniz olacak."

Bu, Dolores ve Sandra'yı korkuttu. Annelerini seviyorlardı, Arthur'u seviyorlardı. Onlarsız olmayı hayal edemezlerdi, ağlamaya başladılar.

"Sizi terk etmek istemiyorum," dedi anneleri. "Ama tavrınızı değiştirmezseniz sizi terk etmek zorunda kalacağım."

"İyi olacağız," diye söz verdi kızlar. Yine de annelerinin çekip gideceğine gerçekten inanmadılar.

"Sadece bizi korkutmaya çalışıyor," dedi Dolores daha sonra.

"Yarın o laternayı alacağız," dedi Sandra. "Ondan sonra tekrar iyi olacağız."

Ertesi sabah erkenden çingene kızı bulmak için acele ettiler. Onu bulduklarında yine laterna çalıyordu, küçük adam ile kadın da dans ediyordu.

Çingene kıza önceki gün ne kadar kötü olduklarını anlattılar. "Bu laternayı alacak kadar kötü davranmış olmalıyız," dediler.

"Ah, hayır," dedi çingene kız. "Bundan çok daha kötü olmalısınız."

"Ama annemize bundan sonra iyi olacağımıza dair söz verdik," dedi kızlar.

"Bu laternayı gerçekten istiyorsanız," dedi çingene kız, "çok daha kötü olmalısınız."

"Sadece bir gün daha kaldı," dedi Dolores, Sandra'ya. "O zaman laternayı alacağız."

"Umarım haklısındır," dedi Sandra.

Eve varır varmaz köpeği sopayla dövdüler. Tabakları kırdılar. Elbiselerini parçalara ayırdılar. Küçük kardeşleri Arthur'un poposuna şaplak attılar.

Anneleri ağlamaya başladı. "Sözünüzü tutmuyorsunuz," dedi.

"İyi olacağız," dedi Dolores.

"Söz veriyoruz," dedi Sandra.

"Daha fazla sabredemem," dedi anneleri. "Lütfen deneyin."

Ertesi sabah erkenden, anneleri uyanmadan evvel Dolores ve Sandra çingene kızı görmeye koştular.

Ona bir gün önce yaptıkları kötü şeyleri anlattılar.

"Berbattık," dedi Sandra.

"Hiç olmadığımız kadar kötüydük," dedi Dolores. "Şimdi, lütfen laternayı alabilir miyiz?"

"Hayır," dedi çingene kız. "Onu size asla vermek istemedim. Bu sadece oynadığımız bir oyundu. Bunu bildiğinizi sanıyordum."

Dolores ve Sandra ağlamaya başladı. Ellerinden geldiğince çabuk eve koştular. Ama anneleri ve Arthur gitmişti. "Alışverişe çıkmışlardır," dedi Dolores. "Yakında geri dönerler." Ama öğle yemeği vakti olduğunda hâlâ geri dönmemişlerdi.

Dolores ve Sandra kendilerini yalnız ve korkmuş hissediyorlardı. Günün kalanında tarlalarda dolaştılar. "Belki geri döndüğümüzde evde olurlar," dedi Dolores.

Eve döndüklerinde, pencereden lambaların yandığını ve şöminede ateş olduğunu gördüler. Ama annelerini ve Arthur'u göremediler.

Bunun yerine yeni anneleri oradaydı – camdan gözleri parlıyor, tahta kuyruğu gürültüyle yeri dövüyordu.

Pencere

Margaret ve erkek kardeşleri Paul ile David, köyün hemen dışındaki bir tepenin üzerinde küçük bir evi paylaşıyorlardı.

Bir yaz gecesi öyle sıcaktı ki Margaret uyuyamadı. Odasının karanlığında yatakta oturdu ve ayın gökyüzünde yükselişini izledi. Aniden gözüne bir şey takıldı.

Tepenin altındaki mezarlığın yakınındaki ormanda hareket eden iki küçük sarı-yeşil ışık gördü.

Bir hayvanın gözlerine benziyorlardı. Ama ne tür bir yaratık olduğunu anlayamadı.

Az sonra yaratık ormandan çıktı ve tepeden eve doğru ilerledi. Birkaç dakikalığına Margaret onu gözden kaybetti. Sonra çimlerin üzerinden penceresine doğru geldiğini gördü. Bir adama benziyordu ama değildi.

Margaret çok korkmuştu. Odasından kaçmak istedi. Ama kapı penceresinin yanındaydı. Yaratığın onu göreceğinden ve kaçmadan önce içeri girmesinden korkuyordu.

Yaratık dönüp başka bir yöne doğru hareket ettiğinde Margaret kapıya koştu. Ama kapıyı açamadan önce o geri gelmişti. Margaret kendini pencereden mumya gibi büzüşmüş bir yüze bakarken buldu. Sarı-yeşil gözleri bir kedinin gözleri gibi parıldıyordu. Çığlık atmak istedi ama o kadar korkmuştu ki ses bile çıkaramadı.

Yaratık camı kırdı, pencerenin kilidini açtı ve içeri girdi. Margaret kaçmaya çalıştı ama yaratık onu yakaladı. Kıvrılmış uzun, kemikli parmaklarını saçlarının arasına daldırdı ve başını geriye çekip dişlerini boğazına batırdı.

Margaret çığlık atıp bayıldı. Kardeşleri onun sağır edici çığlığını duyunca odasına koştular. Ama kapının kilidini açtıklarında yaratık kaçmıştı. Margaret yerde kanlar içinde ve bilinçsiz hâlde yatıyordu. Paul kanamayı durdurmaya çalışırken, David yaratığı tepeden mezarlığa doğru kovaladı. Ama çok geçmeden onu gözden kaybetti.

Polis, bunun vampir olduğuna inanan firari bir delinin işi olduğunu düşünüyordu.

Margaret iyileştiğinde, kardeşleri içeri girmenin daha zor olacağı daha güvenli bir yere taşınmak istedi. Ancak Margaret bunu reddetti. Yaratık asla geri dönmeyecekti. Bundan emindi. Ancak her ihtimale karşı Paul ve David odalarında dolu tabancalar bulundurmaya başladılar.

Aylar sonra bir gece, Margaret pencereden gelen bir tırmalama sesiyle uyandı. Gözlerini açtığında ona bakan aynı büzüşmüş yüz vardı.

O gece kardeşleri çığlıklarını zamanında duydu. Yaratığı tepeye kadar kovaladılar, hatta David onu bacağından vurdu. Ancak yaratık mezarlık duvarının üzerinden tırmanıp geçmeyi başardı ve eski bir mahzen mezarın yanında gözden kayboldu.

Ertesi gün Margaret ve erkek kardeşleri, kilisenin bekçisinin mahzen mezarı açmasını izlediler. İçeride korkunç bir manzara vardı – kırık tabutlar, kemikler ve çürüyen etler her yere saçılmıştı.

Sadece bir tabut zarar görmemişti. Bekçi onu açtığında Margaret'a saldıran büzüşmüş yüzlü yaratık orada yatıyordu. Gerçeği ortaya çıkaran mermi de bacağındaydı.

Kendilerini bir vampirden kurtarmak için bildikleri tek şeyi yaptılar. Bekçi, mahzen mezarın dışında gürül gürül yanan bir ateş yaktı ve büzüşmüş bedeni alevlere attı. Küllerden başka bir şey kalmayıncaya dek cesedin yanışını izlediler.

Harika Sosis

Karanlık, yağmurlu bir cumartesi öğleden sonrasında Samuel Blunt adında şişman ve neşeli bir kasap, karısı Eloise ile para konusunda tartışıyordu. Blunt'ın gözü döndü ve Eloise'i öldürdü. Sonra onu sosislik et hâline getirdi ve kemiklerini arka bahçedeki büyük, düz bir kayanın altına gömdü. Cinayeti gizlemek için de herkese karısının taşındığını söyledi.

Blunt, yeni sosis etini domuz etiyle karıştırdı, ardından tuz ve karabiberle çeşnilendirdi, biraz adaçayı, kekik ve sarımsak ekledi. Ona özel bir aroma vermek için de tütsü odasında bir süre tütsüledi. Buna "Blunt'ın Özel Sosisi" adını verdi.

Bu yeni sosis için öyle yoğun bir talep vardı ki Blunt bulabildiği en iyi domuzları satın aldı ve yetiştirmeye başladı. Ayrıca lezzetli sosislik et olabilecek insanlar için de gözünü dört açtı.

Bir gün güzel, tombul bir öğretmen dükkânına geldi. Blunt onu yakaladı ve yere devirdi. Başka bir ara Blunt'ın diş hekimi uğradı. Minyon, yuvarlak bir adamdı ve sosis yapma makinesini boyladı. Sonra mahalledeki çocuklar birer birer kaybolmaya başladı. Kedi yavruları ve köpek yavruları da öyle. Ama kimse kasap Blunt'ın bununla bir ilgisi olduğunu aklına bile getirmedi.

İşler yıllarca böyle devam etti. Sonra bir gün Blunt büyük bir hata yaptı. Kasap dükkânına şişman bir çocuk geldi. Blunt onu yakaladı ve sosis yapma makinesine sürüklemeye başladı. Ama çocuk kurtuldu ve dükkândan kaçtı, Blunt büyük bir kasap bıçağını sallayarak arkasından koştu.

İnsanlar bu manzarayı gördüklerinde tüm o kayıp çocuklara, ye-

tişkinlere, yavru kedilere ve yavru köpeklere ne olduğunu hemen anladılar. Kasap dükkânında öfkeli bir kalabalık toplandı. O gün Blunt'a ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor. Bazıları domuzlara yedirildiğini söylüyor. Diğerleri onun sosis yapma makinesine atıldığını söylüyor. Ama bir daha hiç görülmedi, onun harika sosisleri de öyle.

Kedi Pençesi

Birisi Jed Smith'in tütsü odasına koyduğu eti çalıyordu. Her gün bir jambon ya da biraz domuz pastırması veya başka bir şey eksiliyordu. Sonunda Jed buna bir son vermesi gerektiğine karar verdi. Bir gece tüfeğiyle tütsü odasına saklandı ve hırsızı bekledi.

Çok uzun süre beklemesi gerekmedi, az sonra siyah bir dişi kedi içeri girdi. Jed'in gördüğü en büyük kediydi. Yukarı sıçrayıp tavandan sarkan bir jambonu indirdiğinde Jed tüfeğini kaptı ve ışıkları açtı. Ancak kedi kaçmak yerine ona doğru atladı. Jed ateş etti ve kedinin pençelerinden birini vurdu.

Jed, silahı ateşledikten hemen sonra bir kadının çığlık attığını duyduğundan emindi. Kedi odanın etrafında koşturmaya, tıslayıp ciyaklamaya başladı. Sonra bacaya doğru koştu ve gitti.

Jed, kedinin pençesine bakıyordu. Ama o artık bir kedi pençesi değildi. Bir kadının ayağı yerde seğirerek uzanıyordu, birden büyümüştü ve kan içindeydi.

"Yani bunu yapan bir cadı," dedi kendi kendine.

Tam o sırada Jed'in komşularından biri olan Burdick adında bir adam bir doktor bulmak için koşarak yolun aşağısından geldi. Jed'e karısının ayağının kazara vurulduğunu söyledi.

"Çok kötü kanaması var," dedi.

Doktor ona zamanında zorlukla ulaştı. Olay olduğunda orada bulunan insanlar onun bir kedi gibi "tısladığını" ve "ciyakladığını" söylediler.

Ses

Ellen tuhaf bir ses duyduğunda henüz uykuya dalmıştı.

"Ellen," diye fısıldadı ses, *"Merdivenlerden yukarı çıkıyorum.*

"İlk basamaktayım.

"Şimdi ikinci basamaktayım."

Ellen korktu ve anne babasına seslendi ama onu duymadıklarından gelmediler.

Sonra ses fısıldadı, *"Ellen, en üst basamaktayım.*

"Şimdi koridordayım.

"Şimdi odanın dışındayım.

Sonra ses fısıldadı, *"Yatağının hemen yanında duruyorum."*

Ve sonra,

"SENİ YAKALADIM!"

Ellen çığlık attığında ses kesildi. Babası odaya koştu ve ışığı yaktı.

"Burada biri var!" dedi Ellen. Her yere baktılar. Orada kimse yoktu.

UYANDIĞIMDA HER ŞEY YOLUNA GİRECEK

Bu kısımda bir metro treni, bir alışveriş merkezi ve diğer tehlikeli yerler hakkında korkunç öyküler var.

"Ah, Susannah!"

Susannah ve Jane, öğrencisi oldukları üniversitenin yakınında küçük bir daireyi paylaşıyordu. Susannah bir gece kütüphaneden döndüğünde ışıklar kapalıydı ve Jane uyuyordu. Susannah karanlıkta soyundu ve sessizce yatağa girdi.

Birinin, "Ah, Susannah!" şarkısının melodisini mırıldandığını duyduğunda neredeyse uykuya dalmıştı.

"Jane," dedi, "lütfen mırıldanmayı kes, biraz uyumak istiyorum."

Jane cevap vermedi ama mırıldanma durdu ve Susannah uykuya daldı. Ertesi sabah erkenden uyandı –çok erken olduğuna karar verdi– ve mırıltıyı tekrar duyduğunda uyumaya çalışıyordu.

"Lütfen uyumaya devam et," dedi Jane'e. "Kalkmak için çok erken."

Jane cevap vermedi ama mırıltı devam etti. Susannah sinirlendi. "Kes şunu!" dedi. "Hiç komik değil." Mırıltı hâlâ durmadığında kendini kaybetti. Yataktan fırladı, Jane'in yorganını açtı ve çığlık attı...

Jane'in kafası yoktu! Biri onun kafasını kesmişti!

"Bir kâbus görüyorum," dedi Susannah kendi kendine. "Uyandığımda her şey yoluna girecek..."

Ortadaki Adam

Neredeyse gece yarısıydı. Sally Truitt, annesini ziyaret ettikten sonra Ellinci Cadde'deki metro trenine henüz binmişti.

"Endişelenme," demişti Sally ona. "Metro güvenli. Her zaman görev başında bir polis olur." Ama o gece bir tane bile görmedi. Vagonda o hariç kimse yoktu.

Kırk İkinci Cadde'de sert görünüşlü üç adam bindi. İkisi sarhoş gibi görünen üçüncü adamı tutuyordu. Adamın başı bir yandan diğer yana devriliyordu, bacakları hareket etmeyi reddediyordu.

Onu aralarına oturttuklarında başı içlerinden birinin omzuna yaslandı. Sally adamın kendisine baktığını düşündü. Kafasını kitabına gömdü ve görmezden gelmeye çalıştı.

Yirmi Sekizinci Cadde'de adamlardan biri ayağa kalktı.

"Sakin ol, Jim," dedi ortadaki adama ve trenden indi.

Yirmi Üçüncü Cadde'de Jim'in diğer arkadaşı ayağa kalktı. "İyi olacaksın," dedi ve indi.

Şimdi vagonda sadece Jim ve Sally kalmıştı. Tam o sırada tren keskin bir viraj aldı ve birdenbire Jim yere, Sally'nin ayaklarının dibine düştü. Sally ona baktığında başının yan tarafından akan kanı ve hemen yukarısındaki kurşun deliğini gördü.

Alışveriş Çantasındaki Kedi

Bayan Briggs yanlışlıkla bir kediye çarptığında son dakika Noel alışverişini yapmak için arabayla alışveriş merkezine gidiyordu. Diğer arabalar çarpıp ezebileceğinden cesedi yolda bırakmaya dayanamadı. Bu yüzden durdu, kediyi yanında bulunan birkaç kâğıt mendile sarıp onu arka koltuktaki eski bir alışveriş çantasına koydu. Eve döndüğünde onu arka bahçeye gömecekti.

Alışveriş merkezinde arabasını park etti ve mağazalardan birine yürümeye başladı. Gözünün kenarından bir kadının arabasının açık penceresinden uzanıp içinde ölü kedinin bulunduğu alışveriş çantasını aldığını fark ettiğinde sadece birkaç adım atmıştı. Sonra kadın hemen yakındaki bir arabaya bindi ve uzaklaştı.

Bayan Briggs arabasına geri döndü ve kadını takip etti. Yolun aşağısındaki bir lokantada onu yakaladı. İçeride onu takip etti ve kadının bir oturma bölümüne geçip garsona sipariş vermesini izledi.

Kadın gazozunu yudumlarken Bayan Briggs'in alışveriş çantasına uzandı. Sonra eğildi ve içine baktı. Yüzünden bir dehşet ifadesi geçti. Çığlık atıp bayıldı.

Garson bir ambulans çağırdı. İki görevli, kadını sedyeyle götürdü. Ama alışveriş çantasını geride bıraktılar. Bayan Briggs çantayı aldı ve peşlerinden koştu.

"Bu onun," diye seslendi. "Bu onun Noel hediyesi! Onu kaybetmeyi hiç istemez."

Pencerenin Yanındaki Yatak

Üç yaşlı adam huzurevinde bir odayı paylaşıyordu.

Odalarında sadece bir pencere vardı ama bu onlar için gerçek dünyayla tek bağlantılarıydı. En uzun süredir orada kalan Ted Conklin'in yatağı pencerenin yanındaydı.

Ted öldüğünde yanındaki yataktaki adam George Best onun yerini aldı ve üçüncü adam Richard Greene de George'un yatağını aldı.

Hastalığına rağmen George, günlerini yatağından görebildiği şeyleri –güzel kızlar, at sırtında bir polis, sıkışık trafik, pizzacı, itfaiye merkezi ve dışarıdaki diğer yaşam sahneleri– anlatarak geçiren neşeli bir adamdı.

Richard, George'u dinlemeyi severdi. Ama George dışarıdaki hayat hakkında ne kadar çok konuşursa Richard da o kadar çok görmek istiyordu. Yine de bu şansa ancak George öldüğünde sahip olacağını biliyordu. O pencereden o kadar çok bakmak istiyordu ki bir gün onu öldürmeye karar verdi.

"Zaten yakında ölecek," dedi George kendi kendine. "Ne fark eder ki?"

George'un kalbi kötü durumdaydı. Gece bir nöbet geçirirse ve hemşire ona hemen ulaşamazsa alabileceği haplar vardı. Onları kendi yatağı ile Richard'ın yatağı arasında duran dolabın üstündeki bir şişede saklıyordu. Richard'ın tek yapması gereken şişeyi George'un ulaşamayacağı bir yere düşürmekti.

Birkaç gece sonra George tıpkı Richard'ın planladığı gibi öldü.

Ve ertesi sabah Richard pencerenin yanındaki yatağa taşındı. Şimdi George'un tarif ettiği her şeyi kendisi görecekti.

Hemşireler gittikten sonra Richard pencereye döndü ve dışarı baktı. Ama görebildiği tek şey boş bir tuğla duvardı.

Ölü Adamın Eli

Hemşire okulundaki öğrenciler Alice dışında birbirleriyle çok iyi anlaşıyordu. Alice'in sorunu kusursuz olmasıydı. En azından diğer öğrencilere böyle görünüyordu.

Her zaman arkadaş canlısı ve her zaman neşeliydi. Onu hiçbir şey üzemezdi. Ödevlerini her zaman zamanında, her zaman kusursuz şekilde teslim ederdi. Tırnaklarını bile kemirmezdi.

Öğrenci hemşirelerin çoğu Alice'e kızardı. Onun bir şeyde başarısız olduğunu –korkmak, ağlamak ya da onlar gibi zayıf yönleri olduğunu gösteren bir şey yaptığını– görmek isterlerdi.

Bir gece birkaç öğrenci Alice'i bir eşek şakasıyla korkutmaya çalıştı. Üstünde anatomi çalıştıkları bir kadavranın elini ödünç aldılar ve onu dolabındaki lamba kablosuna bağladılar. Lambayı açmaya çalıştığında kendini ölü bir adamın elini tutarken bulacaktı.

"Bu herkesi korkutur," dedi içlerinden biri. "Eğer bu da onu korkutmazsa hiçbir şey korkutmaz."

Eli kabloya bağladıktan sonra sinemaya gittiler. Geri döndüklerinde Alice uyuyordu. Ancak ertesi sabah onu görmediklerinde ne olduğunu öğrenmeye karar verdiler.

Odasında Alice'ten iz yoktu. Ama çok geçmeden onu buldular. Dolabın içinde yerde oturmuş ölü adamın eline bakıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Alice yukarı bakmadı bile. "Şaka" işe yaramıştı ama kimse gülmüyordu.

Aynadaki Hayalet

Bu, gençlerin bazen banyo aynasında hayalet çağırmaya çalıştıkları korkunç bir oyundur. Birçoğu bir hayaletin ortaya çıkacağına *gerçekten* inanmaz. Ama yine de eğlence ve heyecan için bir tane çağırmaya çalışırlar.

Bazıları herhangi bir hayaletle yetinmeye isteklidir ama bazılarının aklında belirli bir hayalet vardır. Bunlardan biri, Mary Jane ve Kanlı Mary olarak da bilinen Mary Worth adlı bir hayalettir. O eski bir karikatürün kahramanıdır ama bazıları onun aslında 1692'de Salem, Massachusetts'teki utanç verici cadı mahkemelerinde asılmış bir cadı olduğunu söylüyor.

Bu hayaletlerden bir diğeri, Teksas'tan California'ya ve Meksika'ya kadar şehirlerin ve kasabaların sokaklarında dolaşıp kayıp çocuğunu arayan ağlayan kadın "*La Llorona*"dır.

Bir diğeri ise 1965'te Indianapolis, Indiana'da bir trafik kazasında öldüğü tahmin edilen genç bir kadın olan Mary Whales'tir. Onun hayaleti "kaybolan otostopçulardan" biridir. Eve gitmek için yoldan geçen arabalara durmadan otostop çektiği sonra da eve varmadan önce ortadan kaybolduğu anlatılır.

Hayalet avcıları bir hayaleti nasıl çağırmaya çalışır:

1. Sessiz bir banyo bulurlar, kapıyı kapatıp ışıkları söndürürler.

2. Aynada yüzlerine bakarken hayaletin adını genellikle kırk yedi kez veya yüz kez tekrar ederler. Herhangi bir hayalet çağıracaklarsa bir isim yerine "herhangi bir hayalet" derler. Bir tane çağırmayı başarırlarsa aynadaki yüzlerinin yerini yavaşça hayaletin yüzü alır.

Kimileri bir hayaletin rahatsız edildiği için muhtemelen kızaca-

ğını söyler. Yeterince kızarsa aynayı kırıp doğruca odaya girmeye çalışacağını da söylüyorlar. Ancak oyuncu her zaman ışıkları açabilir ve hayaleti geldiği yere geri gönderebilir. Ve bu olduğunda oyun biter.

Lanet

Babamın arkadaşı Charlie Potter, sanki bir çeşit tehlike içindeymiş gibi her zaman etrafına bakan küçük, gergin bir adamdı. Bana üniversite kardeşlik birliği hakkında bu öyküyü anlattıktan sonra sebebini anladım.

"Kardeşlik birliği artık yok," dedi. "Yıllar önce yasaklandı. O zamanlar sadece dokuz üyemiz vardı ve iki kişi daha alıyorduk: Jack Lawton ve Ernie Kramer.

"Ocak ayında bir gece, yılın hemen hemen bu zamanında, dokuzumuz kabul töreni için onları taşraya götürdük. Onları, yakın zamanda bizim yaşımızdaki iki gencin öldürüldüğü eski, terk edilmiş eve götürdük. Katilleri hâlâ yakalanamamıştı.

"Jack'e yanan bir mum verdik ve üçüncü kata çıkmasını söyledik. 'Orada bir saat kal,' dedik, 'sonra da geri gel. Konuşma. Sakın ses çıkarma. Mum sönerse karanlıkta kalmaya devam et.'

"Durduğumuz yerden Jack'in mumunun ışığının merdivenlerden yukarı doğru ikinci kata, sonra üçüncü kata hareket ettiğini görebiliyorduk. Ama üçüncü kata ulaştığında mum söndü.

"Onun hava akımının olduğu bir köşeye geldiğini tahmin ettik, rüzgâr mumu söndürmüştü. Ama bir saat geçip aşağı inmediğinde bundan o kadar da emin değildik. On beş dakika daha bekledik ve gittikçe daha gergin hâle geldik.

"Böylece Ernie Kramer'ı onun peşinden gönderdik. Ernie üçüncü kata çıktığında mumu söndü. On dakika, yirmi dakika bekledik ama ikisinden de bir iz yoktu. 'Hadi aşağı gelin," diye seslendik ama cevap vermediler.

"Sonunda, gidip onları almaya karar verdik. El fenerlerimizle merdivenlerden yukarı çıktık. O ev mezar kadar sessiz ve karanlıktı. İkinci kata ulaştığımızda tekrar seslendik ama cevap yoktu.

"Üçüncü kata ulaştığımızda tavan arası kadar büyük bir açık alana girdik. Jack ve Ernie orada değildi. Ama tozlu zeminde ayak izleri olduğunu gördük. Bunlar tavan arasının diğer tarafındaki bir odaya gidiyordu.

"O oda da boştu. Ama yerde taze kan vardı ve pencere ardına kadar açıktı. Yerden yaklaşık sekiz metre yüksekteydik ama görünürde aşağı inmek için kullanabilecekleri bir merdiven veya ip yoktu!

"Evin kalanını ve evin etrafındaki araziyi aradık, hiçbir şey bulamadık. Bizi kandırdıklarına karar verdik. Bir şekilde pencereden kaçtıklarını ve ormanda saklandıklarını düşündük. Yerdeki kan bizi yanıltmak içindi. Ertesi gün pek çok öykü ve bol kahkahayla geleceklerini tahmin ettik. Ama öyle yapmadılar.

"Ertesi gün dekana olan biteni anlattık, o da polise bildirdi. Polis de hiçbir şey bulamadı, birkaç hafta sonra da arama sona erdi. Bugün bile kimse Jack Lawton'a ve Ernie Kramer'a ne olduğunu bilmiyor.

"Söyleyecek çok şey yok," dedi. "Tutuklanmadık ama üniversite kardeşlik birliğini dağıttı ve dokuzumuzu bir yıl okuldan uzaklaştırdı.

"En tuhaf kısmı mezun olduktan sonra yaşandı. Birisi bizi lanetlemiş olmalı. O zamandan beri her yıl, kabul etme töreni zamanı sırasında, içimizden biri ya öldü ya da çıldırdı.

"Kalan son kişi benim," dedi, "ve oldukça sağlıklıyım. Ama bazen kendimi biraz acayip hissediyorum..."

(Şimdi izleyiclerden birine doğru atıl ve ÇIĞLIK AT:)

AAAAAAAAAH!

SON GÜLEN

Bu öyküler korkutucu ve komik.

Kilise

Larry Berger adında yaşayan kimseden korkmayan bir adam vardı. Ama ölen herhangi biri onun ödünü koparırdı.

Bir gece Larry kötü bir fırtınaya yakalandığında eski cipiyle taşrada araba kullanıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Cipinin üstü açık olduğundan Larry sığınacak bir yer aramaya başladı.

Ama karşılaştığı ilk yerde yavaşlamadı bile. Eski, terk edilmiş bir kulübeydi ve muhtemelen içi kupkuruydu. Ama Larry bu yerin hayaletli olduğunu biliyordu, orada kalmayacaktı.

Birkaç kilometre ileride arazinin ortasında tek başına duran eski, terk edilmiş bir kiliseye geldi. Burası yıllardır kullanılmamıştı. Pencerelerindeki camları kırılmıştı ama yine de çatı kısmı sağlamdı. Böylece Larry cipini park etti ve koşarak içeri girdi.

İçerisi çok karanlıktı. Larry bir sıra bulup oturana kadar el yordamıyla etrafta dolaşıp durdu. Tıpkı düşündüğü gibi hoş ve kuruydu, bacaklarını uzattı ve rahatladı.

Aniden şiddetli bir şimşek çaktı ve Larry kilisedeki tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Neredeyse her sırada oturan birileri vardı. Dua ediyormuş gibi başları eğikti, hepsi beyaz renkte giyinmişti.

"Bunlar kefenleriyle oturan hayaletler olmalı," diye düşündü Larry. "Kurumak için mezarlıktan gelmiş olmalılar."

Larry ayağa fırladı ve hızla koridordan aşağı koştu, birden hayaletlerden birine çarptı. Ve hayalet, o bağırdı — BA A-A-A-A-A!

Kötü Haber

Leon ve Todd beyzbolu severdi. Gençliklerinde kasabanın beyzbol takımında oynamışlardı. Leon atıcıydı, Todd ise ikinci kalede oynardı.

Artık çok daha yaşlı olduklarından boş zamanlarını televizyonda beyzbol maçları izleyerek ve beyzbol hakkında konuşarak geçiriyorlardı.

"Cennette beyzbol oynuyorlar mıdır sence?" diye sordu Leon bir gün Todd'a.

"Bu iyi bir soru," dedi Todd. "Oraya ilk giden diğerine bir şekilde haber versin."

Böylece önce Todd cennete gitti, Leon da ondan haber almak için sabırla bekledi. Bir gün Leon, Todd'u oturma odasında kendisini beklerken buldu.

Leon onu gördüğü için çok heyecanlandı. "Orası nasıl bir yer?" diye sordu "Ve beyzboldan ne haber?"

"Beyzbol hakkında," dedi Todd, "iyi haberlerim var, bir de kötü haberlerim var. İyi haber şu ki cennette beyzbol oynuyoruz. İyi takımlarımız var. Takımımda eski günlerdeki gibi ikinci kalede oynuyorum. Bu iyi haber."

"Kötü haber ne?" diye sordu Leon.

"Kötü haber şu," dedi Todd, "yarın atış yapacaksın."

Mezarlık Çorbası

Kadın çarşıdan eve dönerken mezarlıktan geçen bir kestirme yoldan gitti. Oradayken topraktan çıkan büyük bir kemik gördü. Kemiği aldı ve dikkatle inceledi.

"Bundan çok iyi çorbalık kemik olur," dedi. "Sanırım onu eve götüreceğim. Hava tam sıcak çorba yapmalık."

Eve geldiğinde yaptığı ilk şey çorbayı hazırlamaya başlamak oldu. Büyük çorba tenceresine su, havuç, yeşil fasulye, mısır, arpa, soğan, patates, biraz sığır eti, biraz tuz ve karabiber ile kemiği koydu. Hepsini bir taşım kaynattı, sonra altını kıstı.

"Leziz!" dedi koklayıp tadarken. "Akşam yemeğine kadar zor bekleyeceğim."

Aniden küçük bir ses duydu. "Lütfen bana kemiğimi geri verin."

Kadın aldırış etmedi. Az sonra sesi tekrar duydu.

"Kemiğimi geri alabilir miyim lütfen?"

Kadın gazete okuyordu, yine aldırmadı. Bir süre sonra ses bir kez daha konuştu. Artık kızmaya başlamıştı.

"Bana kemiğimi geri ver!"

Kadın gazeteyi okumaya devam etti. "Bazı insanlar çok sabırsız," diye mırıldandı.

Ses bir kez daha konuştu. Şimdi çok kızgındı, öyle bağırıyordu ki bütün ev sallandı.

"KEMİĞİMİ GERİ İSTİYORUM!"

Kadın tencereye uzandı, kemiği alıp pencereden dışarı attı. Onun kadar yüksek sesle bağırdı. ***"AL BAKALIM!"***

Tüyler ürpertici bir sessizlik oldu. Sonra kadın evin aşağısındaki yoldan mezarlığa doğru hızla uzaklaşan ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı ve kendine biraz çorba koydu.

Kahverengi Takım Elbise

Bir kadın, kocasının cesedini görmek için cenaze evine geldi.

Kadın, "İyi iş çıkardınız," dedi cenazeciye. "Tek bir şey dışında her zaman göründüğü gibi görünüyor. Kocam hep kahverengi bir takım elbise giyerdi ama siz ona mavi bir takım giydirmişsiniz."

"Sorun değil," dedi cenazeci. "Bunu kolayca değiştirebiliriz."

Kadın daha sonra döndüğünde kocası kahverengi bir takım elbise giyiyordu.

"Şimdi her zaman olduğu gibi görünüyor," dedi. "Size çok zahmet verdim biliyorum."

"Zahmet olmadı," dedi adam. "Şans eseri burada kahverengi takım elbise giymiş bir adam vardı, dul eşi mavi rengin daha iyi olacağını düşündü. Aşağı yukarı kocanızın boyundaydı. Böylece ona mavi takımı, kocanıza da kahverengi olanı verdik."

"Yine de," dedi, "tüm bu kıyafetleri değiştirmek büyük bir işti."

"Pek değil," dedi cenazeci. "Tek yaptığımız kafalarını değiştirmekti."

Ta-Daaam!

O'Leary öldü
ve O'Riley bunu bilmiyor.
O'Riley öldü
ve O'Leary bunu bilmiyor.
İkisi de öldü
aynı yatakta,
ve ikisi de bilmiyor
diğerinin öldüğünü.
TA-DAAAM! TA-DAAAM!

Patır Kütür

Schoharie'den Schenectady'ye taşındığımızda çok ucuza bir ev kiraladık çünkü hortlaklıydı, kimse orada yaşamazdı. Ama umursamadık çünkü hortlakları önemsemiyorduk.

İlk gece yatmaya gitmiştik, köpek bütün gün arabada seyahat etmekten yorgundu. Tavan arası merdivenlerinden aşağı gelen bir *patır kütür, patır kütür* sesi duyduğumuzda gözlerimizi kapatacak vaktimiz bile olmamıştı. Kafamı yorganla örttüm ama sese engel olamadım. *Patır kütür, patır kütür* diye devam etti. Gün gibi ortadaydı, duyabiliyordum.

Patır kütür, patır kütür yatak odası kapısından geçti ve *patır kütür, patır kütür* merdivenlerden aşağı indi ve *patır kütür, patır kütür* mutfağa gitti ve *patır kütür, patır kütür* bodrum katının merdivenlerinden aşağı indi. Bugüne dek duyduğunuz en korkunç patırtıyı yapıyordu. Bu, katlanabileceğimizden çok daha fazlaydı. Böylece hepimiz neler olduğunu görmek için sesi takip ettik.

Bodrum katının merdivenlerinden aşağı indiğimizde tüm bu patırtıyı yapanın bir sandalye olduğunu gördük. Oradaydı, bacaklarından biri toprak zeminde bir yeri işaret ediyordu. Kardeşim Ike, sandalyenin bize işaret ettiği yer hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştığına inandığını söyleyene kadar hepimiz öylece dikilip boş boş baktık.

Bunun üzerine Ike gidip bir kürek aldı ve kazmaya başladı. Çok fazla kazması gerekmedi, küreği sert bir şeye çarptı. Az sonra bir kutunun kenarının topraktan dışarı çıktığını görebiliyorduk. Hepimiz acele etmesi ve kutunun geri kalanını çıkarması için bağırdık. Ve

sandalye – o kadar heyecanlandı ki keçileri kaçırmış gibi hoplayıp zıplıyordu.

Ike kutuyu ortaya çıkardığında babam ve çocuklar kapağını zorlayarak açtılar. Ve orada kanla kaplı bir adamın cesedi vardı. Öldürüldüğü besbelliydi, sandalye de milletin bunu bilmesini istiyordu. Tam o anda oradan ayrılmaya karar verdik. Yabancı olduğumuzdan, herkes onu öldürdüğümüzü ve cesedi saklamak için buraya geldiğimizi düşünürdü. O çukuru kapatıp evden çıkmamız uzun sürmedi.

Sandalye ayrıldığımız için çok kızgındı, aşağı indiğinden daha gürültülü bir şekilde bodrum katı merdivenlerinden yukarı *patır kütür, patır kütür* çıktı. Sonra *patır kütür* bir sonraki merdivenleri çıktı ve sonrakini daha da gürültülü bir şekilde. Tavan arasına geri döndüğünde, o kadar gürültülü bir şekilde *PATIR KÜTÜR* ediyordu ki tüm sıvanın başımıza yağacağını sandık.

Kimse bize neden bu kadar çabuk taşındığımızı sormadı çünkü kimse o yerde bir geceden fazla kalmazdı, ki çoğu kişi o kadar bile kalmazdı. Ama size şunu söyleyebilirim ki sandalyelerin kondukları yerde kaldığı, etrafta koşturup insanların ödünü koparmadığı, cinayetleri ve Tanrı bilir başka neleri işaret etmediği Schoharie'ye geri döndüğümüz için minnettar olduğumuzu söyleyebilirim!

Notlar, Kaynaklar ve Bibliyografyadaki Kısaltmalar

AF: *Arkansas Folklore*
CFQ: *California Folklore Quarterly* dergisi
HF: *Hoosier Folklore* dergisi
HFB: *Hoosier Folklor Bulletin* dergisi
IF: *Indiana Folklore* dergisi
IUFA: Indiana Üniversitesi Halkbilimi Arşivi, Bloomington, Indiana.
JAF: *Journal of American Folklore* dergisi
KFQ: *Kentucky Folklore Quarterly* dergisi
KÖ: Alvin Schwartz, *Korkunç Öyküler*
NEFA: Kuzeydoğu Halkbilimi ve Sözlü Tarih Arşivleri, Maine Üniversitesi, Orono, Maine.
PTFS: Teksas Halkbilimi Cemiyeti [Texas Folklore Society] yayını
SFQ: *Southern Folklore Quarterly* dergisi
WF: *West Folklore* degisi

Notlar

Atıfta bulunulan yayınlar Bibliyografya'da yer almaktadır.

Yaygaralar (Giriş): "Korku nöbeti" olarak çevrilen ama orijinal metinde "heebie-jeebies" şeklinde geçen terim, Birinci Dünya Savaşı öncesinden bir karikatürist olan W. DeBeck'ten gelmektedir. "Sinir krizi" olarak çevrilen ama orijinal metinde "screaming meemies"şeklinde geçen terim ise Alman ordusunun Birinci Dünya Savaşı sırasında İtilaf Devletleri'ne karşı kullandığı ve ateşlendiğinde ıslık sesi çıkaran top mermilerine verilen ilk isimdi. Kaynak, çeşitli sözlükler.

Yaşayan Hayaletler (1. Bölüm): Ölülerin ihtiyaç duyarlarsa hayalet şeklinde dünyamıza geri dönebileceklerine dair bir inanç her zaman olmuştur. Görünmez olabilirler veya sürüklenen bir sis gibi yükselebilirler ya da hayattayken oldukları gibi görünebilirler. Bu yaşayan hayaletler arasında en ünlüsü hayalet otostopçular ya da kaybolan otostopçulardır. Onlar hakkında birçok öykü mevcut. Genellikle ölen ve daha sonra eve ya da tanıdık bir çevreye dönmek için durmadan çabalayan bir ana karakter vardır. Hayalet yoldan geçen bir arabayı otostop çekerek durdurmayı başarır ama araba hedefine ulaşmadan hemen önce daima ortadan kaybolur. 1. Bölüm'de yaşayan hayaletler hakkında birkaç öykü var: "Bir şeyler Yanlıştı", "Enkaz" ve "Bir Pazar Sabahı".

"*Bir Pazar Sabahı*" (sayfa 14): Bu öykü gecenin ölülere ait olduğu ve karanlıktan sonra ibadet yerlerinin hayaletli olduğu eski inanışa dayanır.

Akademisyen Alexander Krappe bunun bir rüyadan, muhtemelen bu rüyayı gören kişinin uykusunda yürüdüğü bir deneyimden kaynaklanabileceğini öne sürer. Rüyayı gören kişinin aslında rüyanın geçtiği yere yürüdüğünü ve uyanıncaya kadar rüya görmeye devam ettiğini, bu şekilde de bir öykü için temel oluşturduğunu söyler. Ya bu kişi Ida gibi uyandığında giysilerinin yırtıldığını ya da kötü bir çizik aldığını fark ettiyse? Dediğine göre bu tür şeyler birkaç yolla açıklanabilir.

Krappe, on dokuzuncu yüzyılda bir Alman doktordan bahseder. Lisedeyken bu doktor, uykusunda yürüyen on yedi yaşında bir gençle aynı evde yaşamaktadır. Bir gece bu genç saatin sabah yedi olduğu ve okula gitme zamanının geldiği rüyasını görür.

Hâlâ uykudayken yıkanır, giyinir, kitaplarını toplar ve aşağı iner. Kapıdan çıkarken her sabah yaptığı gibi saati kontrol etmek için durur. Tam o sırada saat gece yarısını göstererek on iki kez vurur ve onu uyandırır.

Eğer uyanmamış olsaydı, Krappe, "Bir Pazar Sabahı"nda Ida'nın rüyasında görmeye devam ettiği kiliseye gitmesi gibi, onun da muhtemelen okula gideceğini öne sürer. Bakınız Krappe, Balor, s. 114-25; *JAF* 60: s. 159-62.

"*Sesler*" (sayfa 16): Bu efsaneyi bulan kişi, Brooklyn, New York'tan Charles M. Skinner adında bir gazeteciydi. Eğitimli bir halkbilimci de değildi. Skinner, Amerikan efsanelerinin ilk ciddi derleyicisiydi. 1896 ve 1903 arasında Amerika Birleşik Devletleri ile sömürgelerinden beş tane efsaneler kitabı hazırladı, bunların bazıları çoksatan kitaplar hâline geldi. Skinner bu kitaplarda hayaletler, hazineler, Yerli ayaklanmaları, cadılar, kurtarmalar ve diğer konularla ilgili 515 efsane buldu ve aktardı. Ancak son yıllarda halkbilimciler bu konularla ilgilenmeye başladılar. Bakınız Dorson, "Skinner".

"*Biri Yukarıdan Düştü*" (sayfa 19): George S. Wasson adında bir yazar ve sanatçı, bu öykünün ve on dokuzuncu yüzyılda Maine balıkçı köylerinde anlatılan türden öyküleri ortaya çıkaran pek çoğu-

nun yazarıydı. Bu öyküler, bu tür yerlerdeki yerel öyküler ve lehçeler hakkındaki bilgisine dayanıyordu. Hepsinde Killick Cove adında küçük bir liman yer alıyordu, ki bu yer Wasson'ın yaşadığı güney Maine'deki Kittery Point'ti. Bakınız Dorson, Jonathan, s. 243-48.

"Tıkır Çıkır" (sayfa 24): Bu, Joel Chandler Harris'in Eski Güney'de beyaz bir çocuk olarak öğrendiği siyahların masallarından, şarkılarından, geleneklerinden ve konuşma biçimlerinden yarattığı ünlü Remus Amca öykülerinden biridir.

Siyahların çiftlik yaşamıyla ilgili öyküleri ilk olarak 1878 yılında *The Atlanta Constitution* gazetesinde yayımlandı. Kitaplarının ilki *Remus Amca: Şarkıları ve Sözleri* iki yıl sonra çıktı ve ona ün kazandırdı. Bunu *Remus Amca ve Brer Tavşan* ile *Katran Bebek ve Remus Amca'nın Diğer Tekerlemeleri* de dahil olmak üzere dokuz derleme takip etti.

Kitaplarda Remus Amca, efendisinin çocuklarına masal anlatan yaşlı bir siyahın geleneksel rolünü canlandırırken Eski Güney'deki siyahların yaşamı ve karakteri hakkında olağanüstü bir farkındalık yarattılar. Bakınız Brookes, s. 3-21; 43-62.

Diri Diri Gömülmek (sayfa 30, "Parmaklarındaki Yüzükler"): Bir ölü tahnit edildiğinde genelde dolaşım ve lenf sistemleri formaldehit içeren bir sıvıyla doldurulur. Bu sıvı vücudu uzun süre korur. Ayrıca gömülen kişinin ölmesini garantiler.

Modern tahnit yöntemleri yaygınlaşmadan önce "Parmaklarındaki Yüzükler" gibi birçok efsane vardı. Her biri, komada ya da bir tür transtayken hayatından ümidi kesilen birilerinin cenazesi sırasında ya da gömüldükten sonra bilincini yeniden kazandığı zaman nasıl ölmekten vazgeçtiğini anlatıyordu. Daha sonrasında korkunç bir ölümden kurtarılanlar hayatlarını mezar hırsızlarına borçlu olurdu.

O yıllarda hırsızlar mücevherleri için cesetleri çıkarır veya cesetleri çalıp tıp okullarına satarlardı. Ara sıra soğuk havanın yarattığı şokla ya da parmaklarından birini kesmek için gösterdikleri çabayla

dirilen canlı bir insan bulurlardı. "Yüzükler" için Kaynaklar kısmına bakınız.

1800'lerin başlarında bir İngiliz kadın canlı canlı gömülmekten o kadar endişeliydi ki kapaksız bir tabutun içinde bir mezar kasasına gömülmeyi ayarladı. Kasanın duvarında küçük bir açıklık bırakıldı, böylece bilincini tekrar kazanırsa nefes alabilir ve sesini duyurabilirdi. Bakınız Hole, s. 54.

Vampirler (sayfa 35): "Pencere" öyküsündeki vampir yaşayan bir ceset, ölen ama her zaman ölü olmayan biridir. Mezarında huzur içinde yatamaz. Her geceyi ihtiyacı olan kanı boynundan emebileceği bir insanı aramakla geçirir. Ama gün doğumuyla tabutuna geri dönmelidir.

Dünyanın birçok yerindeki insanlar vampirlere inanıyor. Ancak bu inanç en güçlü ve en çok Rusya, Polonya, Romanya, Bulgaristan, Macaristan ve Yunanistan'da yaygındır. On sekizinci yüzyıl Macaristan'ında vampir tehdidine karşı yükselen haykırış, yüz yıl önce New England'daki cadılarla ilgili endişe kadar şiddetliydi.

Amerika veya Britanya Adaları'ndaki vampir deneyimleriyle ilgili birkaç ayrıntılı beyan var. Bunlardan biri, 1933'te Crane, Missouri'de Vance Randolph tarafından derlenen kısa bir masaldır. Oynadığı topu almak için bir cadının bahçesine giren bir çocuktan bahsetmektedir. Cadının kızı çocuğun boğazını keser, annesiyle birlikte kanını içer. Randolph, bunun benzer bir olay hakkındaki "Sir Hugh" şarkısıyla ilgili olduğunu öne sürmektedir.

İngiliz öyküsü "Pencere", muhtemelen İngilizce anlatımların en detaylılarından biridir. Ancak vampiri yok etmek için kullanılan yöntemin açıklaması tamamlanmamış olabilir. Doğu Avrupa geleneğinde yakılmadan önce vampirin başı kesilirdi. Sonra kalıntıları bir dörtyol ağzına gömülürdü. Ayrıca vampirin geri dönmesini engellemenin bir başka geleneksel yöntemi daha vardır: vampirin kalbine sivri bir tahta kazık saplamak.

Sadece belli insanların vampir olduğu söylenir: cadılar, intihar

edenler ve bir vampir tarafından ısırılanlar. Bir ceset ağzı açık olarak gömülürse veya gömülürken bir kedi cesedin üzerinden atlarsa o ceset de vampir olur.

Bir vampiri kovmanın en iyi yolunun bir şekilde çan, sarımsak veya demir bir şeyler takmak olduğu söylenir.

Bakınız Leach, *Dictionary*, s. 1154; Randolph, Church House, s. 164-65; Ozark Folksongs, cilt. 1, s. 148-51; Belden, s. 69-73.

Korkunç Öyküler (sayfa 43, "Ah, Susannah!"): Bu, üniversite kampüslerinde veya yakınında manyak katiller tarafından yapılan canavarlıklarla ilgili son derecede popüler olan bir grup efsaneden biridir. Bunlar arasında, oda arkadaşları odalarının kapısını açamayacak kadar korktukları için yardım çığlıkları görmezden gelinen, baltayla veya bıçakla yaralanan gençlerin öyküleri yer alır. Halkbilimci Linda Degh, bu efsanelerin gençleri, giderek daha fazla yalnız oldukları için onları bekleyen tehlikeler konusunda uyaran modern uyarıcı masallar olduğunu öne sürmektedir. Bakınız Barnes, 307-12; Degh, "The Roommate's Death" IF 2.

Poltergeist'ler (sayfa 61, "Patır Kütür"): Bu öyküdeki hayaletli sandalye tam anlamıyla "gürültü hayalet" anlamına gelen bir terim olan bir *poltergeist*'tir. Ancak böyle bir hayalet genellikle görünmezdir, varlığını vurma ve tıklatma sesleri, açıklanamayan diğer sesler ve hareketlerle belli eder.

Bu türdeki hayaletlerin mobilyaları hareket ettirdiği, tabakları dolaplardan uçurup yerde kırdığı, şöminelerden yanan odun parçalarını fırlattığı, hatta kıyafetleri ve battaniyeleri görünmez makaslarla garip şekillerde, genellikle hilal biçiminde, kestiği söylenir. Gardner, s. 96-97; Musick, Batı Virginia, s. 42; Lawson ve Porter, 371-82.

Mister Pickwick'in Serüvenleri'nde Dickens, seyahat eden bir satıcının evlenmek istediği kadını kazanmasına yardımcı olan, konuşan bir sandalyeden bahsetmektedir. Bakınız Dickens, s. 188-96.

Kaynaklar

Her başlığın kaynağı, diğer versiyonları ve ilgili bilgileri birlikte verilmiştir. Mevcutsa derleyenlerin(D) ve bilgi verenlerin(B) isimleri yer almıştır.

Alıntı yapılan yayınlar Bibliyografya'da açıklanmıştır.

GİRİŞ

s. 7 *"Yaygaralar"*: T. S. Eliot'ın "Bir Agon'un Parçası" şiirinden. Bakınız Eliot, s. 84.

ONU GÖRDÜĞÜNDE ÇIĞLIK ATTI VE KAÇTI

s. 11 *"Bir Şeyler Yanlıştı"*: Cerf'in *Try and Stop Me* kitabında, s. 275-76'da bulunan başlıksız bir öykünün yeniden anlatımıdır.

s. 12 *"Enkaz"*: Parochetti'nin s. 55'teki bir atıfına dayanmaktadır. Bu, genç bir kadının arabayla eve bırakıldığı, sonrasında hayalet olduğu ortaya çıkan birçok "hayalet otostopçu" öyküsünden biridir. Bakınız Beardsley, Richard K., CFQ 1: 303-36; CFQ 2: 3-25. Notlar kısmındaki "Yaşayan Hayaletler" başlığına bakınız.

s. 14 *"Bir Pazar Sabahı"*: Bu öyküyü ilk kez 1950'lerde, Northwestern Üniversitesi, Evanston, 111'de bir öğrenciyken duydum. Metin benim anılarıma dayanmaktadır ve ayrıca Krappe, Balor, s. 114-25'teki ve Krappe, AF 60: 159-62 referanslarına dayanmaktadır. Notlar kısmındaki "Bir Pazar Sabahı" başlığına bakınız.

s. 16 *"Sesler"*: On dokuzuncu yüzyılın sonuna doğru Mobile, Alabama'da anlatılan bir efsaneye dayanmaktadır. Metinde anlatılan ıssız ev, orada "yarım akıllı" dediği kızıyla birlikte yaşayan zengin bir İngiliz ve birkaç hizmetkâr tarafından inşa edildi. Kimse onları ziyaret etmezdi ve nadiren dışarı çıkarlardı. Aniden İngiliz

adam İngiltere'ye kızı olmadan döndü. Kız ortadan kayboldu. Ev tekrar tekrar satıldı. Orada kimse yaşayamadı. Bakınız Skinner, s. 17-19. Notlar kısmındaki "Sesler" başlığına bakınız.

s. 18 "*Tuhaf Mavi Işık*": Downey, California'da, Champion, 17 Aralık 1892'deki bir gazete haberinin yeniden anlatımı; Splitter, s. 209'da yeniden basılan Galveston, Teksas, True Flag'den alındı.

s. 19 "*Biri Yukarıdan Düştü*": Wasson'ın s. 106-28'deki "Who Fell from Aloft?" adlı öyküsünden uyarlanmış ve kısaltılmıştır. Notlar kısmındaki "Biri Yukarıdan Düştü" başlığına bakınız.

s. 22 "*Küçük Siyah Köpek*": İntikam peşindeki köpeğin bu öyküsü Ozark Dağları'nın "Si Burton'ın Küçük Kara Köpeği" öyküsünden uyarlanmıştır (B): Mrs. Marie Wilbur, Pineville, Mo., 1929. Bakınız Randolph, Church House, s. 171-73.

s. 24 "*Tıkır Çıkır*": Altın bir kolun veya vücudun başka bir kısmının mezardan geri dönen bir cesetten çalındığı, ünlü sıçratma öyküsü "Altın Kol"un on dokuzuncu yüzyılın sonlarından siyah Güney versiyonu. Harris'in "Nights with Uncle Remus" kitabının s. 164-69'daki "A Ghost Story" öyküsünden uyarlanmıştır. Notlar kısmındaki "Tıkır Çıkır" başlığına bakınız.

BİR KEDİ GİBİ TISLIYOR VE CİYAKLIYORDU

s. 29 "*Gelin*": Söz yazarı Thomas Haynes Bayly'nin "The Mistletoe Bough" şarkısının diğer versiyonlarına ve sözlerine dayanan, geleneksel bir İngiliz ve Amerikan masalının yeniden anlatımıdır. Son dizesi şöyledir:

En nihayetinde kalede uzun süredir bir yerlerde gizli duran
Bir meşe sandık bulundu. Kapağını kaldırdılar ve iskelet hâlinde
Orada, çelengiyle uzanıyordu gelin. Ah, onun kaderi ne üzücüydü;
Âdet gereği eski meşe sandıkta lordundan saklandı;
Birden kapağı kapandı ve gelin çiçeği orada yaşayan bir mezarda soldu.

Talihsiz gelin hakkında Charles A. Somerset tarafından yazılan "The Mistletoe Bough; or the Fatal Chest" adında bir oyun bile vardır. Bakınız Briggs ve Tongue, s. 88; Disher, s. 89-90.

s. 30 "*Parmaklarındaki Yüzükler*": Çeşitli versiyonlarının tekrar anlatımıdır. Dorson, Buying the Wind, ss. 310-11; Baylor, "Folklore from

Socorro, New Mexico," s. 100-102. Briggs ve Tongue, "The Thievish Sexton"da s. 88-89'da mezar soyguncusunun öldüğü sonu önerdi. Notlar kısmındaki "Diri Diri Gömülmek" başlığına bakınız.

s. 32 "*Laterna*": Çocukları düzgün davranmaları yoksa bunun sonuçlarına katlanmaları konusunda uyaran ders veren masallar çoğu kültürde mevcuttur. "Laterna" bir İngiliz ailesinin birkaç nesli tarafından aktarılan ve daha sonra başka bir aile üyesiyle Amerika'ya göç etmesiyle taşınan bir öykünün yeniden anlatımıdır. Bu kitaptaki yeniden anlatımda "Pear Drum" olan orijinal başlık kısaltılarak "Drum", yani "Laterna" olmuş; çocukların isimleri "Blue Eyes" ve "Turkey" yerine "Dolores" ve "Sandra" olarak değiştirilmiştir. J.Y. Bell'in metin ve mektubu ile on dokuzuncu yüzyılın sonlarında İngiltere'de ortaya çıkan böyle bir öykünün edebi bir versiyonunu hatırlayan Lilian H. Hayward'ın mektubuna bakınız. Folklore 66 (1955): 302-4, A31.

Halkbilimci Katharine M. Briggs öyküdeki çingene kızı, kötü davranış karşılığında laterna sunan bir tür Şeytan olarak kabul ediyor ama daha kötüsü çünkü kız, Şeytan'ın yapmayacağı bir şekilde yaptığı pazarlıktan geri dönüyor. Briggs, Bölüm A, Cilt. 2, s. 554-55.

s. 35 "*Pencere*": Hare, s. 50-52'den uyarlanmış ve kısaltılmıştır. Notlar kısmındaki "Vampirler" başlığına bakınız.

s. 37 "*Harika Sosis*": Çeşitli versiyonlarının ve bir şarkının tekrar anlatımıdır. Bakınız Randolph, "The Bloody Miller," Turtle, s. 138-40, (B): Bayan Elizabeth Maddocks, Joplin, Mo., 1937; Edwards, s. 8, bir Arkansas versiyonu ve Saxon, s. 258, bir kasabın karısını sosis hâline getirdiği ve hayaleti tarafından delirtildiği bir New Orleans efsanesi.

Şarkı, çeşitli yazım şekilleri ve küçük farklılıklarla "Donderback's Machine" veya sadece "Donderback" olarak adlandırılır. Donderback'in sosis yapma makinesi bozulduğunda ve onu tamir etmek için içine girdiğinde sona erer:

Karısı kâbus gördü,
Uykusunda yürüdü,
Sapı tuttu, çekti
Ve Donderback et oldu.

"The Son of a Gambolier"ın melodisiyle söylenir ki bu da "I'm a Ramblin' Wreck from Georgia Tech"in melodisi hâline geldi. Bakınız Spaeth, s. 90; Randolph, Ozark Folksongs, cilt 3, s. 488-89.

s. 39 "*Kedi Pençesi*": Yaygın bir cadı masalının yeniden anlatımıdır. Bakınız Randolph, Ozark Mountain Folks, s. 37; Randolph, "The Cat's Foot," Turtle, s. 174-75, (B): Lon Jordon, Farmington, Ark ., 1941; Puckett, s.149; Gardner, s.174; Porter, s.115.

s. 40 "*Ses*": Derleyicinin son iki cümlesini eklediği geleneksel sıçratma öyküsü. Bakınız Opie, s. 36; Saxon, s. 277.

UYANDIĞIMDA HER ŞEY YOLUNA GİRECEK

s. 43 "*Ah, Susannah*!": Üniversite öğrencileri arasında iyi bilinen bir efsanedir, sıklıkla "Oda Arkadaşının Ölümü" olarak da adlandırılır. Bu kitaptaki metin birkaç versiyonunun yeniden anlatımıdır: NEFA, (B): Linda Mansfield, (D): Mary Dudley, Orono, Me., 1964; IUFA, (B): Shelly Herbst, (D): Diane Pavy, Bloomington, Ind., 1960; Derleyicinin Lin Rogove'la yaptığı anket röportaj, Lancaster, Pa., 1982; IF 3 (1970): 67; Notlar kısmındaki "Korkunç Öyküler" başlığına bakınız.

s. 44 "*Ortadaki Adam*": Bu efsane New York, Londra, Paris ve metronun bulunduğu diğer büyük şehirlerde anlatılmaktaydı. Yüzyılın başında, New York'ta bir kar fırtınasında Beşinci Cadde'de güneye doğru hareket eden bir atlı tramway hakkında da aynı öykü anlatılıyordu. Bakınız "Folklore in the News": WF 8: 174; Clough, s. 355-56.

s. 45 "*Alışveriş Çantasındaki Kedi*": Bu öyküyü ilk kez 1970'lerin sonlarında Denver'da ve Helena, Montana'da duydum. Metin, anılarıma ve Brunvand, s. 108-9'daki Salt Lake City bölgesinden derlenen benzer versiyonlara dayanmaktadır.

s. 46 "*Pencerenin Yanındaki Yatak*": Cerf'in *Try and Stop Me* kitabında, s. 288-89'da yer alan bir yeniden anlatımdır.

s. 48 "*Ölü Adamın Eli*": Tıp ve hemşirelik okullarında anlatılan bir öyküdür. Parochetti, s. 53 ve Baughman, "The Cadaver Arm," s. 30-32'deki versiyonlarının yeniden anlatımıdır. Başka bir versiyonunda kurban, kadavra el boğazını kavrar hâlde ölü bulunuyordu, Barnes, s. 307.

s. 49 "*Aynadaki Hayalet*": Knapp, s. 242; Langlois, s. 196-204; Perez, s. 73-74, 76 referanslarına dayanmaktadır.

s. 51 "*Lanet*": Sık sık "Ölümcül Kardeşlik Girişimi" olarak adlandırılan bir efsanenin tekrar anlatımıdır. Çeşitli versiyonlara dayanmaktadır: Baughman, "The Fatal Initiation", HFB 4: 49-55; NEFA, (B): Linette Bridges, (D): Patricia J. Curtis, Blue Hill, Me., 1967; Degh, Indiana Folklore: A Reader, s. 159-60.

SON GÜLEN

s. 55 "*Kilise*": Randolph, Sticks, s. 24-25'te yer alan bir metnin tekrar anlatımıdır, (B): Wayne Hogue, Memphis, Tennessee, 1952.

s. 56 "*Kötü Haber*": (B): Constance Paras, 12, Winchester Thurston Okulu, Pittsburgh, 1983.

s. 57 "*Mezarlık Çorbası*": Bu sıçratma öyküsü Puckett, s. 124-25'teki bir masala dayanmaktadır, (B): Marie Sneed, Burton, SC, yaklaşık 1925. Benzer bir İngiliz versiyonu için, Gilchrist, s. 79.

s. 59 "*Kahverengi Takım Elbise*": Derleyicinin anımsaması.

s. 60 "*TA-DAAAM!*": Şarkı sözleri, (B): Margaret Z. Fisher. Man-heim Township, Pennsylvania, 1982. Müzik, yani "The Irish Washerwoman", hızlı *jig* zamanında çalınan geleneksel bir dans melodisi. Thomas Mann'ın Ortonville, Iowa, 1937'deki santur performansının Barbara C. Schwartz, Princeton, New Jersey, 1984 tarafından notalarının çıkarılıp Mrs. Sidney R. Cowell tarafından kaydedilen bandında, "Folk Music of the United States, Play and Dance Songs and Tunes," ed., BA Botkin, Library of Congress Music Division, AAFSL9 kaydında yer almaktadır.

s. 61 "*Patır Kütür*": Gardner, s. 96-97'den uyarlanmıştır, (B): Maggie Zee, Middleburgh, New York, 1914 civarı. Notlar kısmındaki "Poltergeist'ler" başlığına bakınız.

Bibliyografya

Gençlerin ilgisini çekebilecek kitaplar yıldızla(*) işaretlenmiştir.

Kitaplar

Baker, Ronald L. *Hoosier Folk Legends*. Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1982.

Belden, Henry M. *Ballads and Songs Collected by the Missouri Folklore Society*, vol. 15. Columbia, Mo.: University of Missouri, 1940.

Bennett, John. *The Doctor to the Dead: Grotesque Legends & Folk Tales of Old Charleston*. New York: Rinehart & Co., 1943.

Botkin, Benjamin A., ed. *A Treasury of American Folklore*. New York: Crown Publishers, 1944.

———, ed. *A Treasury of New England Folklore*. New York: Crown Publishers, Inc., 1965.

Briggs, Katharine M. *A Dictionary of British Folktales*. 4 vols. Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1967.

Briggs, Katharine M., and Ruth L. Tongue. *Folktales of England*. Chicago, Ill.: University of Chicago Press, 1965.

Brookes, Stella B. *Joel Chandler Harris—Folklorist*, Athens, Ga.: University of Georgia Press, 1950.

Brunvand, Jan H. *The Vanishing Hitchhiker: American Urban Legends and Their Meanings*. New York: W. W. Norton & Co., 1981.

*Cerf, Bennett A. *Famous Ghost Stories.* New York: Random House, 1944.

———. *Try and Stop Me.* New York: Simon and Schuster, 1944.

Reprint Edition: Garden City, N.Y.: Garden City Books, 1954.

Clough, Ben C., ed. *The American Imagination at Work: Tall Tales and Folk Tales.* New York: Alfred A. Knopf, 1947.

Dégh, Linda. "The 'Belief Legend' in Modern Society: Form, Function and Relationship to Other Genres." In Wayland D.

Hand, ed. *American Folk Legend, A Symposium.* Berkeley, Cal.: University of California Press, 1971.

———, ed. *Indiana Folklore: A Reader.* Bloomington, Ind.: University of Indiana Press, 1980.

Dickens, Charles. *Pickwick Papers: The Posthumous Papers of the Pickwick Club.* New York: The Heritage Press, 1938. (Charles Dickens, *Mister Pickwick'in Serüvenleri,* çev. Tektaş Ağaoğlu, Yapı Kredi Yayınları, 2011)

Disher, Maurice W. *Victorian Song: From Dive to Drawing Room.* London: Phoenix House, 1955.

Dorson, Richard M. *American Folklore.* Chicago, Ill.: University of Chicago Press, 1959.

———. "How Shall We Rewrite Charles M. Skinner Today?" In Wayland D. Hand, ed. *American Folk Legend, A Symposium.* Berkeley, Cal.: University of California Press, 1971.

———. *Jonathan Draws the Long Bow.* Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1946.

———, ed. *Bloodstoppers and Bearwalkers.* Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1952.

———, ed. *Buying the Wind.* Chicago: University of Chicago Press, 1964.

———, ed. *Negro Tales from Calvin, Michigan.* Bloomington, Ind.: Indiana University Press, 1958.

Eliot, T. S. *The Complete Poems and Plays, 1909–1950.* New York: Harcourt, Brace & World, 1952.

Gardner, Emelyn E. *Folklore from the Schoharie Hills, New York.* Ann Arbor, Mich.: University of Michigan Press, 1937.

Hare, Augustus, J. C. *The Story of My Life.* London: George Allen & Unwin, Ltd., 1950. An abridgement of Vols. 4, 5, and 6 of *The Story of My Life*, George Allen, 1900.

Harris, Joel Chandler. *Nights with Uncle Remus: Myths and Legends of the Old Plantation.* Boston: James R. Osgood & Co., 1882.

———. Richard Chase, ed. *The Complete Tales of Uncle Remus.* Boston: Houghton Mifflin Company, 1955.

Hole, Christina. *Haunted England: A Survey of English Ghost-Lore.* London: B. T. Batsford, 1950.

Janvier, Thomas A. *Legends of the City of Mexico.* New York: Harper & Brothers, 1910.

*Jones, Louis C. *Things That Go Bump in the Night.* New York: Hill and Wang, 1959.

Knapp, Mary and Herbert. *One Potato, Two Potato: The Secret Education of American Children.* New York: W. W. Norton & Co., 1976.

Krappe, Alexander H. *Balor with the Evil Eye: Studies in Celtic and French Literature.* New York: *Institut des Études Françaises*, Columbia University, 1927.

Langlois, Janet. "Mary Whales, I Believe in You" in Linda Dégh, ed., *Indiana Folklore: A Reader.* See Dégh above.

*Leach, Maria. *Rainbow Book of American Folk Tales and Legends.* Cleveland and New York: World Publishing Co., 1959.

*———. *The Thing at the Foot of the Bed and Other Scary Stories.* Cleveland and New York: World Publishing Co., 1959.

*———. *Whistle in the Graveyard.* New York: The Viking Press, 1974.

———, ed. *Standard Dictionary of Folklore, Mythology and Legend.* New York: Funk & Wagnalls Publishing Co., 1972.

Musick, Ruth Ann. *Riddles, Folk Songs and Folk Tales from West Virginia.* Morgantown, W. Va.: West Virginia University Library, 1960.

Opie, Iona and Peter. *The Lore and Language of Schoolchildren.* London: Oxford University Press, 1959.

Puckett, Newbell N. *Folk Beliefs of the Southern Negro.* Chapel Hill, N. C.: University of North Carolina Press, 1926.

Randolph, Vance. *From an Ozark Holler: Stories of Ozark Mountain Folk.* New York: The Vanguard Press, 1933.

———. *Ozark Mountain Folks.* New York: The Vanguard Press, 1932.

———. *Ozark Superstitions.* New York: Columbia University Press, 1947. Reprint edition: *Ozark Magic and Folklore.* New York: Dover Publications, 1964.

———. "Witches, and Witch-Masters." In Benjamin A. Botkin, ed. *Folk-Say: A Regional Miscellany.* Norman, Okla.: University of Oklahoma Press, 1931.

———, ed. *Ozark Folksongs,* vols. 1, 3. Columbia, Mo.: State Society of Missouri, 1949.

———, ed. *Sticks in the Knapsack and Other Ozark Folk Tales.* New York: Columbia University Press, 1958.

———, ed. *The Talking Turtle and Other Ozark Folk Tales.* New York: Columbia University Press, 1957.

———, ed. *Who Blowed Up the Church House? And Other Ozark Folk Tales.* New York: Columbia University Press, 1952.

Saxon, Lyle *et al.* Louisiana Writers Project. *Gumbo Ya-Ya.* Boston: Houghton Mifflin Company, 1945.

Schwartz, Alvin. *Scary Stories to Tell in the Dark.* New York: J. B. Lippincott, 1981. (Alvin Schwartz, *Karanlıkta Anlatılacak Korkunç Öyküler*, çev. Eren Abaka, İthaki Yayınları, 2021)

Skinner, Charles M. *American Myths and Legends*. Vol. 2, Philadelphia: J. B. Lippincott Co., 1903.

Spaeth, Sigmund. *Read 'em and Weep, the Songs You Forgot to Remember*. Garden City, N.Y.: Doubleday, Page & Company, 1927.

Wasson, George S. *Captain Simeon's Store*. Boston: Houghton Mifflin Company, 1903.

Wilson, Charles M. "Folk Beliefs in the Ozark Hills." In Benjamin A. Botkin, ed. *Folk-Say: A Regional Miscellany*. Norman, Okla.: University of Oklahoma Press, 1930.

Makaleler

Bacon, A. M., and Parsons, E. C. "Folk-Lore from Elizabeth City County, Va.": *JAF* 35 (1922): 250–327.

Barnes, Daniel R. "Some Functional Horror Stories on the Kansas University Campus." *SFQ* 30 (1966): 305–12.

Baughman, Ernest. "The Cadaver Arm." *HFB* 4 (1945): 30–32.

———. "The Fatal Initiation." *HFB* 4 (1945): 49–55.

Baylor, Dorothy J. "Buried Alive Stories, Folklore from Socorro, New Mexico, Part II." *HF* 6 (1947): 100–102.

Beardsley, Richard K., and Hankey, Rosalie. "The History of the Vanishing Hitchhiker." *CFQ* 2 (1943): 3–25.

———. "The Vanishing Hitchhiker": *CFQ* 1 (1942): 303–36.

Bell, J. Y. "The Pear Drum." *Folklore* 66 (1955): 302–4.

Boggs, Ralph Steele. "North Carolina White Folktales and Riddles." *JAF* 47 (1934): 3–25.

Dégh, Linda. "The Hook, the Boyfriend's Death, and the Killer in the Back Seat." *IF* 1 (1968): 98–106.

———. "The Roomate's Death and Related Dormitory Stories in Formation." *IF* 2 (1969): 55–74.

Dorson, Richard M. "The Folklore of Colleges." *The American Mercury* 68 (1949): 671–77.

———. "Polish Tales from Joe Woods." *WF* 8 (1949): 131–45.
Edwards, J. C. "Dunderbeck." *AF* 2 (1952): 8.
Fauset, Arthur Huff. "Tales and Riddles Collected in Philadelphia." *JAF* 41 (1928): 529–57.
"Folk Tales, Folklore in the News." *WF* 8 (1949): 174–75.
Gilchrist, A. G. "The Bone." *Folklore* 50 (1939): 378–79.
Grider, Sylvia. "Dormitory Legend-Telling in Process." *IF* 6 (1973): 1–32.
Hawes, Bess Lomax. "*La Llorona* in Juvenile Hall." *WF* 27: 153–70.
Hayward, Lilian H. "Correspondence." *Folklore* 66 (1955): 431.
Krappe, Alexander H. "The Spectres' Mass." *JAF* 60 (1947): 159–62.
Lawson, O. G., and Porter, Kenneth W. "Texas Poltergeist, 1881." *JAF* 64 (1951): 371–82.
Leddy, Betty. "*La Llorona* in Southern Arizona." *WF* 7 (1948): 272–77.
Parochetti, JoAnn S. "Scary Stories from Purdue." *KFQ* 10 (1965): 49–57.
Perez, Soledad. "Mexican Folklore from Austin, Texas." PTFS 24 (1951): 71–136.
Porter, F. Hampden. "Notes on the Folk-Lore of the Mountain Whites of the Alleghenies." *JAF* 7 (1894): 105–17.
Splitter, Henry W. "New Tales of American Phantom Ships." *WF* 9 (1950): 201–16.

Teşekkürler

Benimle korkutucu öykülerini paylaşan ve bu tür derlemelerde görmek istedikleri öyküleri bana anlatan ülkenin pek çok yerindeki kız ve erkek çocuklarına minnettarım.

Ayrıca aşağıdaki kişi ve kuruluşlara cömert yardımları için minnettarım: Maine Üniversitesi (Orono), Pennsylvania Üniversitesi, Princeton Üniversitesi ve Princeton, New Jersey, Halk Kütüphanesi'ndeki kütüphaneciler ve kütüphane personeli; Maine Üniversitesi'nden Profesör Edward D. Ives ve Pennsylvania Üniversitesi'nden Profesör Kenneth Goldstein; editörlerim Nina Ignatowicz ile Robert O. Warren; ve hem eşim hem de meslektaşım Barbara Carmer Schwartz.

A.S.